N Nr. 2

SIGNAL • NUMMER 2 • 1944

Signal

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. Bulgaria 8 leva / Danmark 50 øre / Finnland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Italia 3 lire / Kroatia 15 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 10 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 1,50 pts. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 50 fillér / Østeiermark, Ostland 40 Pfg.

Den tredje vinteren

står no den tyske fronten øst og beskytter Europa

PK-foto: Langner

NUMMER 2/1944

SIGNAL

BRINGER:

Side

Krigen som verdenskamp

En regnefeil av betydning. Anti-europeernes sanne hensikter . . 2

Hva England tapte på Leros. Kapitulasjonen på Dodekanes . . . 3

Hva vi kjemper for

Det som gjør livet verd å leve. En billedreportasje om vår tilværelses og kulturs mangfoldighet 10

For menneskets rett til kultur 32

For den avgjørende løsning av arbeiderspørsmålet 34

For familiens livsrom 37

For opprettholdelsen av bondestanden 40

For Europas frihet og slutten på dets mange broderkriger 44

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

FOR ENHET OG FRIHET

Legionen „fritt Arabia"

Meningen med arabernes frivillige våpeninnsats åpenbarer seg i navnet på deres legion. „Fritt Arabia" står der også med arabiske og tyske bokstaver over og under de arabiske farger på ermemerkene som legionærene bærer på sin tyske uniform. De frivillige i denne legion kommer fra Algier, Marokko og Tunis, en stor del også fra de forskjelligste europeiske universiteter.

Hussein, hvis bilde „Signal" bringer, er av middels vekst og har brunt hår, og er en typisk representant for de arabiske legionærer. Hans kraftige, mandige trekk får ham til å virke eldre enn 22 år. Vokst opp i Algier, kom han som student til Tyskland og Frankrike, hjalp til med byggingen av Atlanterhavs- og Middelhavsvollen og gikk straks inn i legionen „Fritt Arabia" da han hørte at denne var blitt dannet. I et land i Sør-Europa utfører han i dag i legionens tjeneste sin plikt for fedrelandet. England, som i den første verdenskrig narret araberne med falske løfter og seinere splittet og undertrykte dem gjennom politiske og økonomiske manipulasjoner forsøker no igjen å krysse og sabotere arabernes samlingsbestrebelser i Irak, i Syria, i Palestina og i Libanon. Legionens kamp skal hjelpe til å realisere det gamle arabiske krav om fullstendig uavhengighet og frihet.

En regifeil av betydning

Det er et framtredende trekk ved forvirringen i vår tid at flertallet av menneskene har stadig mindre høve til å bedømme om en begivenhet er vesentlig eller uvesentlig, om den har betydning for en lengere framtid, eller om den sluttelig ikke er noe annet enn en ganske alminnelig døgnflue. Om de konferanser for eksempel som fant sted i november og desember i Kairo og Teheran, ble det — så snart man fikk nys om dem — i aviser og kringkasting sagt at det her dreide seg om „historiske begivenheter". Slike ord slites snart opp.

Der var riktignok et unntak, som vi vil hefte oss ved, fordi det her uformodet virkelig ble sagt det vesentlige som man måtte fortie i kommunikéene fra Kairo og Teheran. Dette unntak var den sørafrikanske premierminister, feltmarsjal Smuts' tale, som ble offentliggjort nettopp mens Stalin, Churchill og Roosevelt satt sammen.

Smuts har en usedvanlig prestisje i England. Under boerkrigen kjempet han mot englenderne, gikk så få år etter inn i den sørafrikanske regjering og begynte no, da den politiske overklasse i England snart oppdaget hans verd for dens planer, å bli en stadig mer feiret gjest i White Hall. Allerede under verdenskrigen var han medlem av krigskabinettet, og i 1919 var det sluttelig Smuts (ikke som det for det meste blir antatt, Wilson) som gjorde utkastet til statuttene for Folkeforbundet i Genf. I 1942 — han var no medlem av krigskabinettet igjen — ble der vist ham den største ære som englenderne overhodet kan vise en mann. Han holdt i et ekstra innkalt høytidelig møte av det samlede over- og underhus et foredrag som ble karakterisert av den engelske presse som sensasjonelt og som munnet ut i en lovtale over Churchill. Av dette foredrag kunde man se hvor nært han er knyttet til den britiske premierminister. Sørafrikaneren Smuts opptrer ofte overfor såvel det engelske folk som De forente stater, når den britiske statsledelse selv av en eller annen grunn ikke våger å uttale seg om visse problemer. Han uttrykker imidlertid på ingen måte bare sin „private" mening. Fra Imperiets standpunkt er Smuts sågar en viktigere målsmann enn Churchill.

I denne tale, som Smuts holdt samtidig med konferansen i Teheran, har han med knappe ord sagt følgende:

1. Verdens ledelse må i krig som i fred forbli i hendene på USA, England og Sovjetunionen. 2. Krigen blir ført for å sjalte ut Tyskland og Japan og bli ferdig med dem for alltid. 3. Frankrike og Italia er allerede forsvunnet som stormakter. Disse to land vil heller aldri bli stormakter igjen. En gjenreisning av Frankrike og Italia er hverken sannsynlig eller ønskelig. 4. Russland vil være herre på Kontinentet, når alle andre europeiske folk ligger nede. 5. Nøytralitetens idé er foreldet, den er død. 6. En sammenslutning mellom USA og det britiske imperium er neppe mulig i praksis. England vil derfor gjøre vel i å forene seg med noen mindre europeiske stater som på denne måten løses ut av den russiske innflytelsessfære, til én stat.

Offentliggjørelsen av dette nøkterne program, hvor sørafrikaneren uttalte en slags dødsdom over samtlige krigsførende og nøytrale europeiske stater, vakte en uhyre storm i London, Algerie og Kairo. De nøytrale europeiske aviser, som enno vil tro på atlanterhavsdeklarasjonen, mistet likefram pusten. I de Gaulle-komiteen i Algerie slo man kollbøtte etterat det no så nøktern viste seg hva enhver, som er i stand til å bedømme verdenspolitikkens understrømninger, allerede visste på forhånd: nemlig at Amerika og England slett ikke tenker på å la Frankrike komme seg opp igjen. Man stilte endog den britiske kringkasting til rådighet for en viss polemikk mot Smuts, åpenbart for å antyde at det med talen hadde dreid seg om en regifeil. I virkeligheten er dette meget usannsynlig. Det sørafrikanske medlem av det britiske krigskabinett hadde snarere gjort bruk av sin rett som „eldre statsmann" til på et kritisk tidspunkt på sin måte å forklare den stadig mer håpløse politiske stilling for England mellom USA og Sovjetunionen.

Smuts er hverken europeer eller englender. Hans politiske program er gjennomsyret av de antieuropeiske makters fullstendige ukjennskap til og respektløshet overfor vårt kontinents lover. Som forfatter av folkeforbundsstatuttene av 1919 synes han å være i besittelse av ærgjerrigheten etter enno engang å være med på utarbeidelsen av et diktat, som denne gang skal gjelde alle store og små nasjoner på det europeiske kontinent. Offentliggjørelsen av dette program kan ikke mer viskes bort av forlegne forklaringer. Den synes for oss i virkeligheten å høre til de få begivenheter det siste år, som man kan karakterisere med det så ofte brukte ord „historiske". Ikke fordi vi tillegger sørafrikaneren Smuts en betydning som han i virkeligheten ikke har, men fordi man av hans munn erfarer antieuropeernes virkelige planer, som ellers pleier å bli skjult bak tåpelige fraser.

For hvem kjemper altså den del av den nøytrale europeiske presse, som i dag forherliger Stalin som harmløs russisk landsfar? For hvem kjemper de Gaulle?

Etter Smuts' tale burde ingen, som overhodet er i stand til å tenke seg om, være i tvil om hvem som er venn og hvem som er fiende av de europeiske folk.

G. W.

Disse britene *ble utskipet på europeisk jord, men på en annen måte enn de hadde tenkt seg det. 3.200 englendere, deriblant 200 offiserer med den engelske general Tilney i spissen og 5.350 offiserer og mannskaper fra italienske Badogliotropper overga seg til de angripende tyske landingstropper alt etter firedagers kamp på sjøstøttepunktet Leros. Englenderne var utsøkte fesgsspesialister*

Hva England tapte på Leros

Kampene på Dodekanesøyene vakte liten offentlig oppmerksomhet. „Signal" forteller her om hvordan den betingelsesløse kapitulasjon ble framtvunget der

Man minnes at England og USA i løpet av det store kampår 1943 hadde forutsagt at Tyskland vilde bryte sammen i november. De harde kamper på østfronten og de skiftende begivenheter i det vestlige Middelhavet var gjennom måneder gjenstand for hele verdens interesse.

I Sør-Europa brøt klikken omkring Badoglio og den italienske konge det høytidelig gitte ord og begikk et skjendig forræderi som er enestående i verdenshistorien.

Ved siden av kampene på østfronten fanget no begivenhetene i og omkring Italia all oppmerksomhet. Badoglio-Italias kapitulasjon, avvæpningen av den italienske hær, britenes og nordamerikanernes invasjon i Sør-Italia, stansningen av deres offensiv nord for linjen Neapel—Foggia og deres mislykte gjennombruddsforsøk på fronten i Italia var begivenheter som overskygget de andre krigsbegivenheter. Meldingene om tyske forbands seierrike kamp på Rhodos fortalte i et blink om de kamper som herunder fant sted. Bare enkelte nyheter tydet på at situasjonen i det sørlige balkanrom og i Egeerhavet tilsynelatende var like så forvirrende som den geografiske inndeling i den sørøstlige del av Europa. Og allikevel hadde der her, nesten upåaktet av verdens offentlighet, funnet sted begivenheter som inneholdt spiren til en betydningsfull militær og politisk utvikling.

← **Øysperringen.** *Englendernes plan i øst tok sikte på å komme i besittelse av den egeiske øygruppe som nøklen til Svartehavet. De navn, som på tegningen er understreket med rødt, er de øyer som av tyske tropper ble erobret tilbake mot sterk fiendtlig motstand etter den 8. 9. 43, dagen for Badoglios kapitulasjon*

Når unntas noen tyske forband, var beskyttelsen av Sørøst-Europa hovedsakelig overlatt italienske tropper, som foruten de italienske Dodekanesstøttepunkter hadde besatt de viktigste greske øyer i Egeerhavet og skulde forsvare den greske kyst. Som i det italienske moderland, var der forrædere også her blant de italienske besettelsestropper. De fulgte sitt overhode Badoglios anvisninger og forsøkte med alle midler å spille i hendene på de allierte dette område, som er så viktig for forsvaret av hele det europeiske

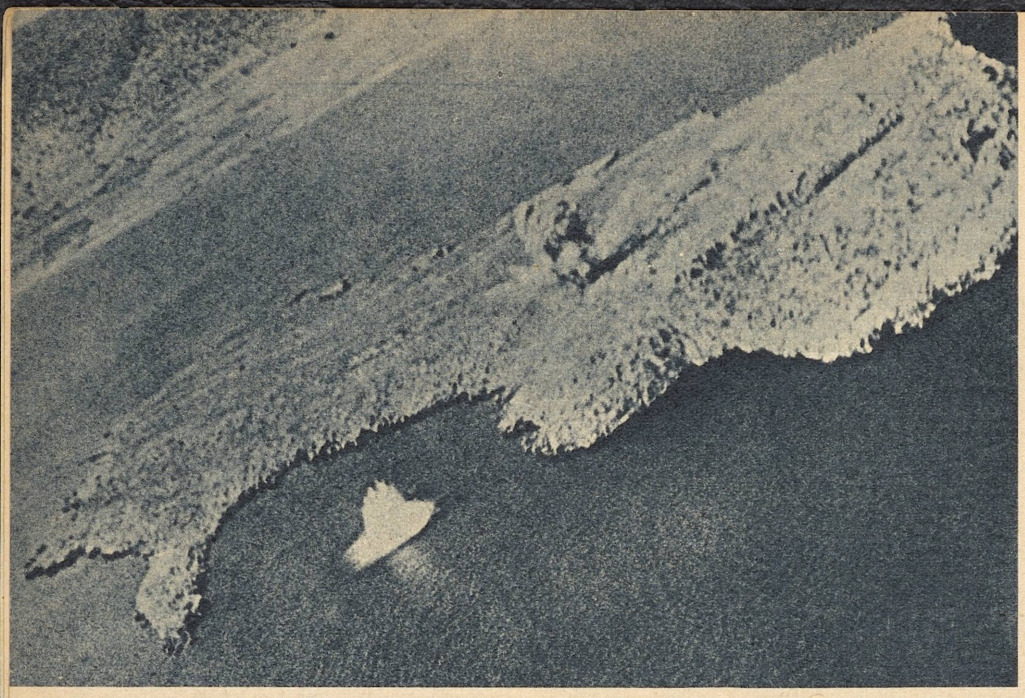
Nøkkelstillingen *Øya Leros, med byen av samme navn ved Alinda-bukta, er bare 14 kilometer lang og 5 kilometer bred. Øst for byen og nord for bukta (kraftige røde piler) gikk to tyske styrker i land under beskyttelse av destroyere, på tross av kystbatterienes overordentlig sterke forsvarsild. 24 timer seinere trengte andre styrker nord for Alinda-bukta (rød pil) fram langs kysten og forente seg på landtungen vest for Leros med fallskjermjegere, som i mellomtiden var landsatt. Forsvarerne kapitulerte betingelsesløst*

rom. Der hvor tyske tropper var i nærheten, som på Kreta, på Rhodos og på det greske fastland, ble det hurtig gjort ende på slike planer ved avvæpningen av italienske forband som var blitt upålitelige. På de andre øyer derimot begynte de badoglio-orienterte besetninger å oppta forbindelse med fienden.

Gjennom den tyske ledelses raske inngripen var det lykkes ved besettelsen av Korfu, Kaphalonia, opprensningen på Peloponnes, avvæpningen av badoglio-italienske tropper på Kreta, besettelsen av Scarpanto og nedkjempelsen av den italienske motstand på Rhodos å få Sørøst-Europas ytre forsvarsring over på tyske hender. Under utnyttelsen av forrædernes håndlangertjeneste trengte britene seg dog inn i det sørøstlige Egeerhavet og forsterket med sine tropper de badoglio-italienske besetninger på Kos, Leros, Samos og flere andre øyer. Viktig for dem var Kos, som egnet seg godt som flystøttepunkt, hvor fienden straks stasjonerte flystyrker, og Leros som er bygd ut til krigshavn og sjøfestning.

Springbrett til Dardanellene

De planer britene tok sikte på, var i all stillhet å opprette et sjø- og luftstøttepunkt som kunde yte dem gode tjenester som springbrett til Dardanellene og det sørøsteuropeiske fastland. Hvor viktig dette var for dem, viser det forhold at de foruten spesialenhetene på Kos og Leros satte inn tropper, som var vant til festningskampen. To britiske infanteribrigader, som dannet kjernen i de fiendtlige besettelsestropper, og som såvel hva utrustning som mannskaper angikk var blitt utdannet godt for forsvaret av øystøttepunktene. Den 234. infanteribrigade,

Opptakten. *Stuka-bombene knuser motstanden fra krigsskipene og besetningen på det sterke støttepunktet Kos i Egeerhavet. Etter to dager er den 600 manns britiske besetning og 2500 badogliotropper tatt til fange, og 40 kanoner, 22 fly og et skip tatt som bytte. Hermed blir Leros' havn kontrollert av tyskerne*

Storm på Leros. *Tyske destroyere og torpedobåter har lagt etter seg en tett tåkevegg foran øybolverkets kyst. Beskyttet av den går landingsbåtene fram for å landsette stormtropper og pionérer med middels og lette våpen*

Luftlandingstropper griper inn. *Til understøttelse av de tyske fallskjermjegere, som er sprunget ut etter det første angrepet, settes luftlandingstropper i land i gummibåter. Transportfly starter for å bringe videre forsterkninger*

som ble satt inn på Leros, hørte tidligere til besetningen på den viktigste britiske middelhavsfestning Malta.

Dersom England hadde håpet på i all ro og mak og avsides de store begivenheter å kunne bygge ut en basis for framtidige operasjoner, så hadde det ikke regnet med at det også der, som overalt på de europeiske forsvarsfronter sto en skolert tysk ledelse og tropper som var trenet i mange felttog og hvis initiativ ikke vilde avta hvor der bare var begrenste midler til rådighet, men erstatte det manglende ved improvisasjon. Tyskerne manglet riktignok meget for å kunne ta opp kampen med den britiske sjømakt i Egeerhavet. Allikevel ble også disse vanskeligheter overvunnet og de nødvendige styrker og midler hurtig, men vel gjennomtenkt, stilt til rådighet. I det store og hele var de meget knappe, men den tyske ledelse kunde herunder regne med og innkalkulere sine forbands militære overlegenhet.

Man lot ikke britene få tid på seg. Allerede de første oktoberdager gikk tyske kampgrupper overraskende i land på det britiske luftstøttepunkt Kos og brøt den fiendtlige motstand ved å slå hurtig til. Herunder erobret de foruten hele utrustningen og bevæpningen til de britiske og badoglio-italienske besetninger, innretninger og fly på de britiske flyplasser, som forbigående var blitt gjort ubrukelige som følge av harde angrep av tyske kamp- og stupkampfly.

De fiendtlige forsyningsskip og krigsskip som opererte i Egeerhavets øyverden var likeledes stadig målet for tyske flyforband og ble også angrepet av lette tyske sjøstyrker. De trakk seg derfor stadig mer utenfor de tyske sjø- og luftstyrkers rekkevidde eller holdt seg i ly av nøytrale farvann.

Men allerede herunder viste det seg hvor viktige de var, de øyer som britene holdt besatt, særlig festningen Leros, hvorfra de fiendtlige sjøstyrker stadig kunde foreta angrep mot den tyske forsyningsskipsfart i Egeerhavet. I oktober lyktes det herunder englenderne å angripe en tysk troppekonvoi og å senke ett av de mindre skip. De tyske soldaters gode kampmoral viste seg i de følgende dager, da en liten flokk av skibbrudne tyske soldater gikk i land på øya Stampalia. Den ble tatt til fange av den fiendtlige besetning og sendt til Leros. Under vegs dit avvæpnet de bevoktningsmannskapet, gikk i land på øya Levitha og tok sammen med tyske fly, som kom til hjelp, og seinere fallskjermjegere, opp kampen med den fiendtlige øybesetning som ble overmannet etter en kort kamp. Den 22. oktober falt også øya Stampalia ved et kup i tyskernes hender.

No begynte de planmessige forberedelser til erobringen av øyfestningen Leros og de øvrige fiendtlige øyer nord for denne. Englenderne, som hadde oppdaget disse forberedelser, satte seg energisk til motverge og angrep — riktignok uten resultat — med ubåter, lette sjøstyrker og fly de tyske landgangsforband, som i ly av øyene stadig nærmet seg Leros. Rullende angrep av tyske kamp- og stupkampfly forberedte landgangen, som derpå fant sted den 12. november om morgenen. Tyske kamptropper under ledelse av generalløytnant Müller, som ved Sevastopol var blitt utmerket med eikelauvet til jernkorsets ridderkors, landet på nord- og sørsiden av Alindabukta på østkysten av øya og dannet til tross for kraftig motforsvar bruhoder som ble holdt urokkelig mot sterke motangrep. Tyske fallskjermjegere var i mellomtiden landet øst for Gurna-bukta i den midtre del av øya og opprettet pinnsvinstillinger som de framfor alt utvidet i retning av Alinda-bukta.

Den 14. november satte der plutselig inn så høy sjøgang og været ble så dårlig at der hverken kunde landsettes flere tropper eller gripes inn i tilsiktet omfang fra luftvåpenets side i kampene på jorden. De tyske kampgrupper, som sto i uavbrutte kamper med fienden, som var langt overlegen både tallmessig og hva bevæpning angår og dessuten fikk forsterkninger fra Samos, leverte, idet de kjempet uten svære våpen, i disse dager særlige beviser på sin overordentlige kampånd. Endelig den 15. november grep det tyske luftvåpen atter inn i kampene med store styrker, nye tropper kunde landsettes, og sammen med disse lyktes det å splitte den fiendtlige øybesetning og gjennom pauseløse angrep i et fremragende samarbeid med destroyere, stuka, slag- og kampfly, som måtte erstatte artilleriet og alle andre tunge våpen, å overdenge den slik at fiendens mostand langsomt ble svakere.

Øyas kløftede fjellterreng tillot hovedsakelig bare kamp med mindre angrepsgrupper. Her kom det utelukkende an på den enkelte soldats kampånd og kampkraft. Herunder viste den tyske soldats kampoverlegenhet seg overfor fienden, som i nærkamp sluttelig mistet motet. Til tross for dette oppløste ikke kampene på øya seg i planløse og ville enkeltfektninger, men de enkelte tyske landgangstropper forfulgte seigt og målbevisst det kampoppdrag de hadde fått av angrepssjefen.

Betvunget av 26 mann

Som følge av disse angrepstroppers energiske opptreden brøt britenes og badoglio-italienernes motstand sammen i løpet av den 16. november. Klokken 15.20 stormet en tysk premierløytnant med 25 mann bunkerlinjen like sørvest for byen Leros, brøt inn i øykomman-

dantens kvarter og tok til fange den britiske general Tilney med hans stab. 26 tyske soldater hentet i løpet av få minutter 350 englendere og 100 italienere ut av deres bunkere og forsvarsstillinger og hadde dermed knekket ryggraden i øyforsvaret. Da general Tilney ble ført til den tyske kommandant, general Müller, tilbød han etter fem dagers forbitret kamp den britiske sjøfestning Leros' betingelsesløse kapitulasjon.

De britiske og badoglio-italienske soldater, som samlet seg i fangeleiren på øya, har sikkert undret seg, da de så den vesle flokken av tyske stormtropper. For enno krysset som følge av det dårlige vær det andre angrepsforband av tyske landgangstropper foran Leros kyst, uten å ha kunnet gripe inn i kampene. Uten tunge våpen hadde noen få tyske bataljoner, besjelt av det største kampmot, oppfylt sine oppdrag. Forband av krigsmarinen og luftvåpenet hadde imidlertid i et fremragende samarbeid en vesentlig andel i resultatet. De hadde i en hensynsløs innsats gjort landingen mulig og festningen moden for storm.

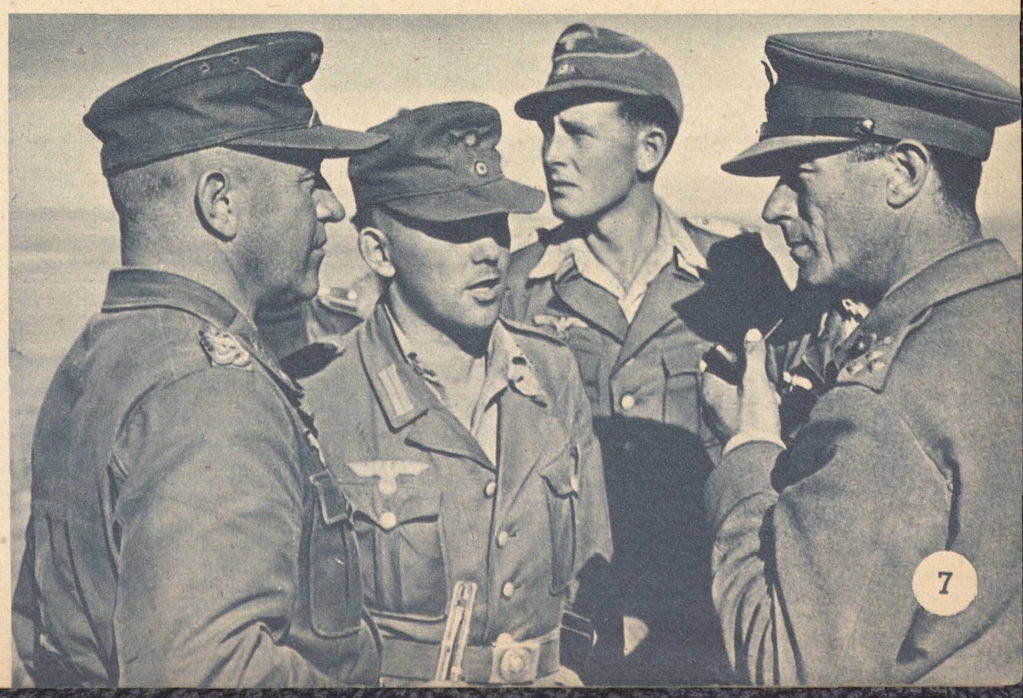
Neppe var fiendtlighetene på Leros innstilt, for lette tyske sjøstyrker støtte fram mot øyene Patmos, Lipsos og Ikaria, som ligger nord for Leros og som også var besatt av fienden, og tok også disse i en håndvending. Få dager seinere fulgte Samos' kapitulasjon. Under inntrykket av kampene på Leros befant den fiendtlige besetning seg der allerede i full oppløsning. Briter og badoglio-italienere var i begrep med å flykte til nøytralt område, da tyske tropper gikk i land.

Det hele lyder nesten som et munterf etterspill till en dramatisk begivenhet, som riktignok bare er en liten episode i denne verdenskamps begivenheter, men som tilintetgjorde store forhåpninger hos fienden. En forsterkning og utvidelse av det egeiske springbrett vilde nettopp på et tidspunkt da det ettertraktede innbrudd i festningen Europa ble oppfanget ved den søritalienske bomstilling, ha budt fienden nye, sikkert ikke små muligheter.

Der kom særlig fram to ting under disse kamper: for det første var Storbritannias sjømakt, som er engasjert på alle hav, ikke i stand til med hell å forsvare de viktige støttepunkter for den i det østlige Middelhavet, fra hvilke den hadde til hensikt å utøve et voksende militært trykk. Og for det annet var de fiendtlige øybesetnigers hurtige kapitulasjon overraskende. I motsetning til den tyske soldat, som kjemper til siste patron der hvor skjebnen stiller ham, innstiller vestmaktsoldaten, som dette eksempel pånytt beviser, kampen i det øyeblik da han ikke lenger tror han har noen seierssjanse.

Mot den hardeste motstand. *De viktigste punkter på øya Leros ble ikke forsvart av badoglio-italienere men av britene selv — som kjempet seigt og innbitt. Luftvåpenet og tropper på landjorden tok i forbitrede kamper havnen, kastellet og bunker etter bunker*

Etter kapitulasjonen. *Eikelauvbæreren, generalløytnant Müller (til venstre på bildet), førte det tyske angrepet på sjøstøttepunktet Leros. Fotoet viser ham i samtale med den engelske general Tilney, den tilfangetatte guvernør av Leros (til høyre)*

HVA VI KJEMPER FOR

Fra 1648 eksisterer det et kopperstikk av en ukjent kunstner, hvor en ser innbyggerne i en by foran de enno rykende ruiner av husene, mens en kjørende avisselger i datidens stil forkynner nyheten om slutten på krigen, som hadde vart i 30 år. Ansiktene til de menneskene, som kunstneren dengang fastholdt dem, er uttærete, apatiske og avstumpete. De kan ikke engang glede seg over nyheten om slutten på forferdelighetene, som de no nettopp har fått erfare. Kanskje synes det dem utrolig at myrderiene og brenningene og ødeleggelsene no virkelig skal være over. De har begravd sine gamle foreldre og sine barn. På framtiden syns de ikke å tenke mer.

Vil det igjen være det bilde, som Europa frambyr, når denne krigen, som tre århundre seinere betyr et ikke mindre dypt innhugg, engang vil være over? Er altså historien bare en evig gjentagelse, et uavbrutt vedvarende bølgeslag, bak hvilket det ikke ligger noen annen mening enn en tilsynelatende bevegelse framover, mens det i virkeligheten alltid er det samme og verden står stille?

Vi skriver denne artikkelen nettopp mens i Berlins sentrum røyksvertede ruiner av hele boligkvartaler litt etter litt synker sammen. Vi skriver den fordi vi er fylt av den tro at bak de forferdelige begivenheter i den annen verdenskrig og bak den bedragerske likhet i hendelse allikevel er noen annen mening skjult.

Vi vet hva vi kjemper for. Den som blar gjennom dette nummeret, vil først finne en rekke bilder av det som er det vesentligste i nasjonenes helt enestående eksistenskamp:

Opprettholdelsen av livets mangfoldighet og bevarelsen av vår tilværelses substans.

Vi har i denne billedrekke denne gang bare latt Tyskland tale, fordi det tyske folk no er den nasjon som må bære den tyngste last i denne kampen. Vi vil altså først vise hva det tyske folket kjemper for, som etter fireogethalvt krigsår — der har kostet det utrolige offer — er seg meget mer bevisst enn i 1939 at det bare kan opprettholde sin substans, hvis det går seierrikt ut av denne krigen. Hva denne substansen utgjør, har Münchener maleren Leibl på en fullkommen måte vist på bildet av bondekonene i kirken.

Europa er utenkelig uten den tyske substans. Det kunde da bare bli til leiketøy for de indreasiatiske steppefolk og den nivellerende kolonialamerikanisme. Omvendt er imidlertid den tyske substans ikke tenkelig uten sin plass i den større enhet, som alle europeiske folk utgjør.

Alle europeiske folkeslags kultur er et uatskillelig hele. Forsøker en å røpe et vesentlig ledd i den, måtte hele vår verdensdels tett forbundne organisme svinne. Vi har opplevd det i de årene, da det var fare for at Spania kunde bli et bruhode for en anarkistisk-kommunistisk uthulingsprosess, som var rettet mot hele Europa. Da denne faren truet, visste vi alt at hele Europa helt opp til det svenske og det finske folk og over til Balkan dermed var truet. Det samme gjelder no for Tysklands eksistenskamp i enno større grad, fordi de angripende krefter er enno større.

Opprettholdelsen av vår europeiske kulturs eksistens er allikevel ikke det eneste vi kjemper for. Det er no lykkes å oppklare grunnbegrepene om menneskeslektens framtid så langt at vi i en videre del av dette heftet kunde forsøke å formulere hva der må være viktig for alle europeiske folk, i hvilken retning de europeiske folk sammen kan og vil utvikles, når denne kampen er avsluttet. Verden har i noen tid vært nesten overrent med etterkrigsprogrammer. Ni tiendedeler av dem er bare umodent vrøvl, som ikke kan interessere andre enn forfatterne selv, selv om de er statssekretærer, visepresidenter eller premiérministre i store land. Å sette opp programmer hvormed en vil skjule sin egen utilstrekkelighet, er en lett sak. Virkelige og virkende idéer er derimot meget sjeldne. Menneskeheten blir ikke ført videre ved programmer, men ene og alene ved de store idéer.

I midtpunktet for alle tanker, som kretser om framtiden, må omsorgen for menneskene stå.

Dette er den store forskjell overfor den epoken, som begynner med opplysningstiden og den franske revolusjon, og i hvis midtpunkt det står abstrakte ideologier. Det er „ismene"s epoke. Den kan bare overvinnes i Europa, da såvel sovjetunionen med kommunismen som England og USA med liberalismen enno er fullstendig fanget i den. Den store franske biolog Carrel formet ordene: „Mennesket, det ukjente levevesen". Langt utover de biologiske spørsmål kunde en på en måte anvende denne ordsammenstilling som titel for den epoken som no begynner.

De abstrakte ideologier har ført til at mennesket enten er bundet til maskinen eller pengene. Vår tidsalders idé hviler derfor på at vi må oppnå at mennesket lærer å beherske maskin og penger som verktøy. Dette kan ikke oppnås ved en kollektivisme, som ødelegger de naturlige menneskelige forbindelser, framfor alt familielivet og gjør enkeltmennesket til et viljeløs ledd i et mekanisert befalsapparat. Likesålitt kan dette mål nås innen en hemningsløs individualismes ramme, som likeledes oppløser alle forbindelser og gjør enhver sinnrik stor planleggelse, som skal tjene et folkefellesskap, umulig.

Derfor må den europeiske løsning være en løsning midt imellom de to ekstremer, som hver for seg har brakt så meget vondt inn over verden.

Midt mellom maskin og penger står mennesket, dette ikke bare ukjente men også så ulykkelige vesen, som under krigens gang stadig planlegger en mer og mer total selvtilintetgjørelse. Denne ødeleggelse er speilbildet av den forvandling som inntrådte i forrige århundre blant folkene i termittstatene, hvor no bare én eneste, spredt masse holder til. Europas fiender har i konsekvent videreføring av disse ideologier forvandlet krigen fra en kamp mellom arméer til en tilintetgjørelse av hele stammer og folk. Tusenvis av mødre og barn er alt blitt drept. Menneskelivet synes ikke å være så viktig lenger. Den totale oppløsning av alle moralske begreper, som for lenge siden viste seg, er dermed oppnådd.

I dette øyeblikk løfter vi vår stemme for å erklære at det er menneskets verd vi kjemper for.

Ingen, som upartisk betrakter utviklingen av denne krigen, kan no lenger nekte at beståendet av denne europeiske oppfatning av mennesket, som Perikles allerede formulerte i sin berømte tale om Atens unge falne sønners ry i år 400 f. Kr., ikke vilde være mulig, hvis den ikke ble beskyttet av de tyske arméers ånd og våpen.

Det 20. århundres tekniske hjelpemidler er så uhyre at det — hvis de ikke ble satt inn for tilintetgjørelse men til oppbygging, — ikke kan være noen tvil om at dermed overvinnelsen av spøkelsene fra fortiden, framfor alt av massens elendighet da vilde være mulig. En kan bare forestille seg hvilke uanede dristige utkast til forbedring av de europeiske nasjoners velstand vilde være mulig, hvis organisasjoner som de der ble skapt av de tyske organisasjonsministre Todt og Speer, ikke måtte senke millioner kubikkmeter betong rundt Europas kyster, men produktivt kunde settes inn i samarbeid med alle europeiske folk.

Det åpner seg muligheter som aldri kunde bestå, så lenge alle økonomiske spørsmål bare ble betraktet under synspunktet av rentabilitet for noen få mektige finansmenn. Det dreier seg om langt mer enn gjenoppbyggingen av det som no blir ødelagt. Europa er i disse årene blitt så modent at de gamle nasjonale statsgrenser aldri mer kan spille den atskillende rolle, som tidligere, mens på den annen side et likeberettiget samarbeid mellom alle nasjoner — hvilende på anerkjennelsen av deres likeberettigelse, enten de er store eller små — må og vil komme til å være et av resultatene av denne krigen.

Rundt denne pol — omsorgen for menneskene og dannelsen av et europeisk folkefelleskap — beveger de idéene seg, som vi kjemper for. De kan ikke tilintetgjøres av noen bombeterror. De blir bare sterkere.

G. W.

→

På transportbandet...
Enno glødende forlater bombehylsene i en stadig strøm dragpressen
PK-foto: Krigskorrespondent Weidenbaum

Wilhelm Leibl:
De tre kvinner
i kirken (1881)

I dette nummer taler vi om hva Tyskland kjemper for. Bildet til Münchener maleren Wilhelm Leibl, hvor mesteren framstiller tre kvinner i kirken, slik som en møter kvinnene der, står som innledning. De følgende sider viser hva vi er og hva vi eier, alt det som er oss hellig

HVA DER GJØR LIVET VERD Å LEVE

Å ha barn

Av de tingene som gjør livet verd å leve for oss tyskere, kan en sette ønsket og viljen til å ha barn, i første rekke. Helt enkelt av den grunn at vi har mange barn, og så fordi vi gjør meget for dem. Tyskland er landet med de middelsstore byer, hvis innbyggere vanligvis enno er nær beslektet med bøndene og således også besitter deres sunne familiesans. Men hvor byliv og ekstra sterk industrialisering har løsnet eller avskåret disse slektsband, sørger vi med statens midler for at barnet får sin plass og sin rett. Skattevesenet og byarkitekten, sunnhetsvesenet og skolemyndighetene er ved lov forpliktet til først og fremst å innstille sine planer og forholdsregler på barnas ve og vel, slik at også den mindre bemidlede både kan ha barn og oppdra dem riktig. Men staten tar ikke på noen måte fra oss våre foreldresorger, den hjelper bare til å bære dem. Den sjelelige og åndelige rett til våre barn gir imidlertid vårt liv, dets møye og besvær først mål og mening. Vi er positivt innstilt overfor livet — men for de generasjoner som kommer etter oss arbeider vi.

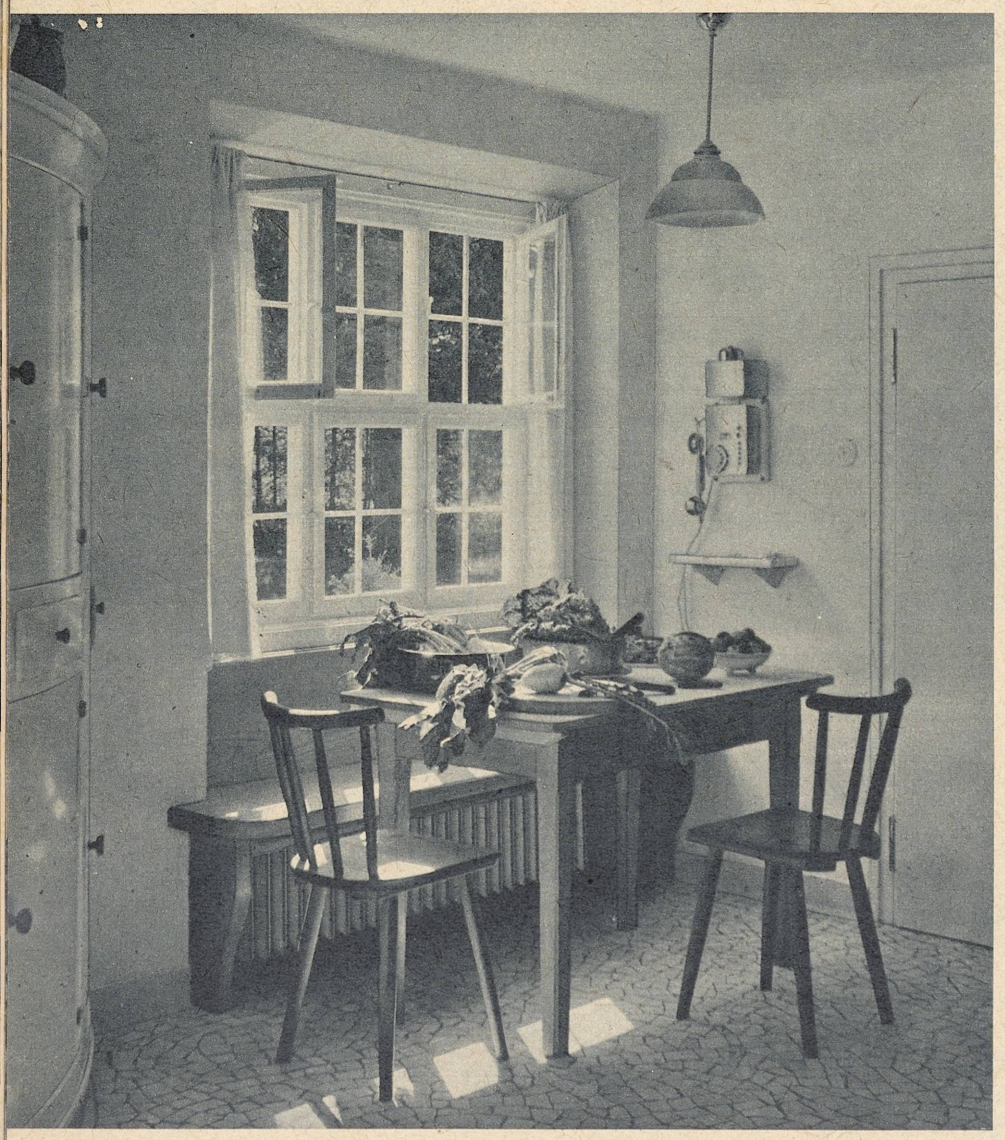
Å bli det man er

Et ord av en av våre store diktere: „Bli den du er", har vi tyskere alltid oppfattet som en oppfordring, som kommer fra vårt innerste vesen. Å følge den faller oss lett, og vi etterkommer den i praksis med største villighet. Den er den ledende tanke i hele vårt oppdragelsessystem, som ikke vil noe annet enn å få alle eksisterende åndelige, moralske og fysiske anlegg hos den enkelte til å utfolde seg fritt. For dette formål har vi opprettet et stort antall av de mest forskjelligartede skoler, i denne ånd utdanner vi oss også militært og sportslig, bestreber oss på så lenge som mulig å holde oss unge og friske. Den enkelte ønsker imidlertid for seg den frie rett til valg av yrke ut fra samme motiver, for arbeid betyr for ham ikke alene det nødvendige brøderverv, det er oppfyllelsen av ham selv når det ligger på den veg som han som individ vil gå til selverkjennelse og personlighet, når det tilfredsstiller ham og gjør ham lykkelig. Samfunnsformer som kollektiviserer eller industrialiserer menneskene og deres krefter, er imot slike grunnbehov i vårt vesen.

A eie en heim

Menneskenes lodd er forskjellige. Det lykkes ikke alle utover det daglige behov å skaffe seg eiendom, hvor han er herre, for engang å gi det i arv til sine etterkommere. Men vi anser det for selvfølgelig at en slik framskreden samfunnsordning som vår, byr alle den fulle mulighet til dette, og vi i Tyskland har nådd dette mål. Mange av oss bor i ett hus vi har arvet — med gode og kjære møbler. En enno større prosentsats kan innrede seg en leilighet etter sin egen smak eller i sin beste alder sågar få seg et lite hus med egen hage. Vi legger alltid stor vekt på at barna har sine egne rom, at kjøkken, pikeværelse, bad og hage er forhånden, og at husmoren får nytte alle tekniske nyheter. Moderne boligkultur og tradisjon — det er vårt mål. I vår heim vil vi representere som familie. Her oppdrar vi våre barn, mottar våre venner, oppbevarer våre skatter, framfor alt de kjære bøkene, her il vi leike med våre barnebarn engang. Viljen til egen heim er vår borg mot industri-nomadetilværelsen, som bolsjevismen og kapitalismen truer oss med.

Å forstå det virkelige

Vi tyskere har alltid anvendt en betydelig del av våre krefter på beskjeftigelser som tjener den faustske trang etter erkjennelse. Sannsynligvis har vi derfor forsømt å erobre oss et moderne imperium slik som nøkterne forretningsfolk andre steder forsøkte og forsøker å gjøre det. Det kan no være som det vil — bare å arbeide for „å gjøre penger" eller bare å kjempe for å berike seg føler vi som barbarisk. Livet er først vakkert når det bæres fram av idéer. Således er det for oss hverken spleen eller hobby, når modne menn tar plass blant universitetsstudenter for å studere historie, matematikk, geografi, medisin, jus eller filosofi. Der er ikke noen vitenskaps- eller kunstgren som ikke blir klarlagt av førsterangs fagfolk for et publikum av legfolk, som kommer til dem utelukkende for å utdanne seg mangesidig. Hundretusener av oss modellerer, maler, tegner, spiller et instrument eller arbeider seg gjennom spesiallitteratur for som selvstendig utøvende å forstå menneskehetens store kulturprestasjoner. Vi tyskere gjelder for å være et meget flittig, kanskje for flittig folk, men for ting som ligger like langt fra ervervslivet som fra ærgjerrighet eller dilettantisme har vi alltid megen tid til overs. Vi tror nemlig at i denne tid modnes nettopp det som til syvende og sist skiller mennesket fra dyret — det menneskelige.

Å pleie det overleverte

Den som kjenner den europeiske historie, vet hvor seint tyskerne, sammenliknet med andre folk, ble sveiset sammen til en nasjonalstat. Det gamle „romerske rike av tysk nasjon" var et imperium. Den tyske nasjonalstat av moderne preg er hundrer av år yngre enn f.eks. den franske. Naturligvis gleder vi oss over den endelig oppnådde og urokkelige enhet, men allikevel vil vi ikke miste den brokete rikdom av egenvilje som de tyske stammer har. Denne mangfoldighet av anskuelser, skikker og vaner synes å være den eneste jordbunn hvorav der kan vokse fram skapende arbeid. Den lar personligheten trives og modnes i menneskelig kulturs rikeste blomstring. Vi frykter nivellering, for den betyr for oss ikke utjevning, men forflating og forsimpling.

A nyte det vakre

Sant å si har vi aldri i Tyskland hatt teatre og operaer nok, skjønt hver mellomstor by har sitt eget teater. Selv no, midt under krigen står der daglig menneskekøer foran teaterkassene, og etter konserten venter en menneskeflokk begeistret ved utgangen for enno engang å hylde sangeren. En Haydn- eller Bach-konsert er hurtigere utsolgt enn en stor utstyrsrevy. Kunstnerne merker den samme forståelsesfulle og inspirerende stemming fra et parkett besatt med rustningsarbeidere som de er vant med hos et utvalgt publikum under en førsteoppførelse. I Schillers ånd er teatret for oss fremdeles en moralsk institusjon og musikken det eneste språk hvor det guddommelige åpenbarer seg. Vi elsker å la dette språk ofte lyde i vakre rom i gamle slott eller ved kjertelys, i friluft, under kirkehvelv eller i skogen. Og når en kvartett av venner kommer sammen i festantrekk til den tradisjonelle huskonsert, hersker der feststemming i værelsene ... For oss tyskere er det skjønne blitt like så uunnværlig som bilen er blitt det andre steder.

MUNTER FESTING

Inntil krigsutbruddet kom det folk til Tyskland fra alle kanter av verden for å være med på karnevalet i Köln eller München. De visste at disse festene er noe spesielt. Her hersket den største munterhet, uten at den utartet til noe kunstig. Denne livslyst, gleden over å le, hører derfor til det som vi vil bevare. Vi tyskere sto altfor ofte ved graven for vår nasjonale tilværelse, til ikke å måtte utvikle alle selvhevdelsens krefter. I gode dager gjærer disse krefter i oss og gir seg utslag i munterhet. Vi har bredt en lang kjede av fester over våre år og vårt liv og vil ikke være dem foruten. Karneval eller kirkefest, oktoberfest eller nyttårsfest, marked eller påske, maifest eller jul: det er holdepunkter i året. Våre fester befrier oss, maner og løfter oss alle og kaster sin glans over virkedagen.

Å OPPLEVE VERDEN

Vi går gjerne turer og reiser også gjerne. Mangen en tysk slekt er like fram blitt bekjent for sin reiselyst. Men en kan ikke kalle den tyske måte å reise og å vandre på rett og slett fornøyelse. Om vinteren drar vi opp i fjellene og om sommeren til sjøen for å nyte godt av naturen. Og vi reiser rundt jorden for å lære. Denne læretrang er medfødt hos oss, og derfor tilfredsstiller vi den med fornøyelse. Reising og vandring er vårt ferieideal. Det forener rekreasjons- og utdannelsesmuligheter på en behagelig måte. Det fins i lang tid ingen tysker, som ikke har sin ferie lovmessig sikret. Billige barne-, weekend- og feriebilletter, særskilte sykkelveger gjennom store områder, autostradaene, elles selskaps- og rundreiser, gratis studiereiser — alt dette fantes helt til krigen brøt ut, og vi kan ikke innse hvorfor vi for framtiden kanskje skulde unnvære det, bare fordi dette ikke er mulig blant østens steppefolk og ikke er vanlig blant Amerikas kolonialfolk.

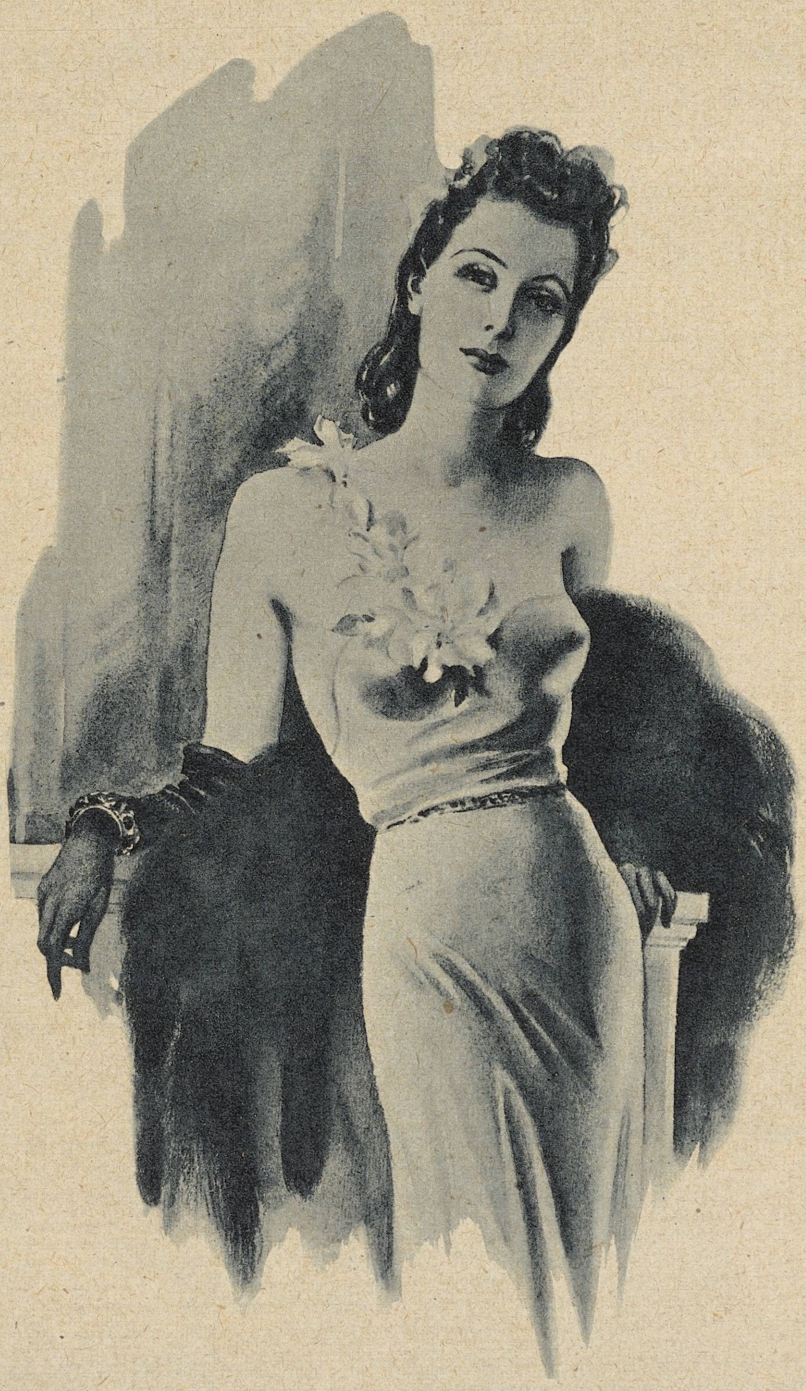

Å VÆRE MENNESKE

Og til slutt: Vi tyskere er av den mening at sivilisasjonens goder i første rekke ikke er til for å gjøre firmaer, konserner, handelsmenn og bankierer rike. Naturligvis skal enhver tjene penger og tjene godt. Men vi har ikke forståelse for og vil aldri tillate at for eksempel en oppfinnelse, som gjør livet behageligere og lettere, kan bli kjøpt av en fabrikkherre og unndratt offentligheten forat der ikke skal bli noen konkurranse for ham. Vi finner livet først da menneskeverdig og verd å leve når det som skapes av menneskelig oppfinnsomhet og organisasjonstalent kommer flest mulig mennesker til gode. Først med den tyske folkebil, som praktisk talt enhver kan kjøpe seg, har bilen ervervet seg sin rett til gata. Først med et stykke egen jord og grunn, i et eget, omenn nokså lite hus i de tyske hagebyer, ser vi den virkelige oppfyllelse av heimetanken. Ganske visst skatter vi arbeidet over alt, det er for oss målestokken for mannen og kvinnen. Men også denne verdimåler står under menneskelighetens lov. Den som blir trett etter et liv fullt av arbeid, må få høve til å legge hendene i skjødet, uten bekymring for det daglige brød. Enhver av oss ønsker seg mellom dette øyeblikk og dette siste et par små års hvile. For å få dette forståelige ønske oppfylt har vi skaffet oss et sikkert system av pensjoner, trygder, aldershjelp og kasser som staten forvalter for oss. Og staten — det er vi selv.

Braunschweig
Hindenburg

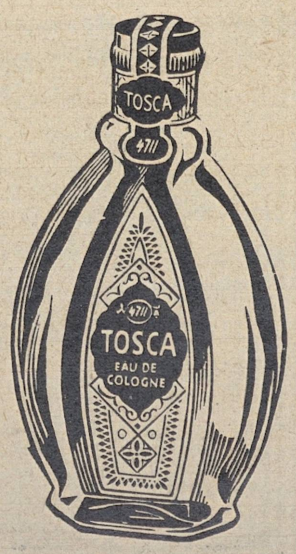
TOSCA
EAU DE COLOGNE

ET FREMRAGENDE PRODUKT
FRA VERDENSFIRMAET

№4711.

FOR FESTLIGE STUNDER

Duft og friskhet, ynde og charme — takket være den kostelige 4711 "Tosca" Eau de Cologne, en vellykket kombinasjon av forfriskende, klassisk Eau de Cologne og parfymen "Tosca"s henrivende duft.

ET MØTE I LOUVRE

Leseren vil i innlegget „Hva der gjør livet verd å leve for oss" ha funnet meget som lyder kjent. Han vil selv ha hatt den samme livsfølelse som fyller tyskeren. Følgende betraktning om de europeiske folks kunst gjør denne følelse til visshet: Tyskland kjemper nødvendigvis ikke bare for seg selv — det kjemper for Europa

I Louvre i Paris — det var under verdensutstillingen — sto der to kvinner, en fransk og en amerikansk foran portrettet av damen med muffen, et mesterverk av Elisabeth Vigée-Lebrun. Den unge franske kvinne, åpenbart en student, forklarte bildet. Hun roste dets koloristiske friskhet, resultatet av en malerkultur som i det 18. århundres Frankrike allerede kunde se tilbake på en stolt tradisjon. „Og", føyde hun til sin forklaring med et beskjedent smil, som skriver seg fra den sanne hjertedannelse, „mange franske mødre har sett seg mett på dette bilde, idet de håpet at den datter de kanskje ventet, skulde se ut slik. Det er, om De vil, noe av et ønskebilde for vår nasjonale type". — „Å, jeg forstår", svarte den like så unge amerikanerinne, som var kledd etter siste parisermote, „vidunderlig, slik en hatt og muffe vil jeg også få laget meg".

De få, men begivenhetsrike år, som er gått siden vitnet til denne lille episoden noterte seg denne samtalen mellom de to kvinner, har med et helt århundres fortettede kraft lagt seg mellom dengang og i dag. Den unge damen fra Philadelphia eller Boston, hvis naive tilegnelsesbegjær er så betegnende for amerikanerens forhold til den europeiske kunst og kultur, har kanskje et par uker båret sin barett og muffe à la Vigée-Lebrun og derpå hengt dem inn i skapet med dets forråd av karnevalsdrakter. I dag paraderer hun sannsynligvis med lue og jakke à la Stalin. Den unge franske kvinnen vil i mellomtiden ha fått andre bekymringer enn å undre seg over overflatiskheten til piken fra USA. Tilbake er det deilige smilet på bildet av madame Vigée-Lebrun, som i dag som alltid blomstrer i sin søte friskhet og i dag som før blir suget inn av en vordende mor ved Seinen eller Loire med det fromme ønske om å kunne føre det videre til det nye liv. Tilbake for iakttakeren er imidlertid også ettertanken over den dypere mening i hin illustrerende samtale i en sal i Louvre.

Hadde han ikke med en viss rørelse feiret gjensynet med Vigée-Lebruns bilder, som han, den tyske borgersønnen, hadde vært fortrolig med fra sin barndoms værelse? Og var det bare en forgangen tids gode franske selskaps elskelige portrettmalerinne som kunde gi høve til slike samtaler og reminisenser? Man behøvde bare å skifte plass, gå noen skritt videre i samme kunstgalleri og stille seg foran Leonardos „Gioconda", eller foran Raffaels madonnaer, den „sixtinske" for eksempel i billedgalleriet i Dresden, eller i Berlin foran Tizians datter, Lavinia, som full av søt jordisk lyst holder sin skål med frukt, eller foran Velasquez' infantinner i deres stive hoffprakt, foran Vermeers og Rubens' kvinner, Rembrandts Saskia og Hendrijke, Dürers madonna i landskapet og Holbeins madonna med borgermester

Fortsettes side 27

Til de fire følgende fargebilder:

Fire europeiske kvinneskikkelser: herskerinnen, kunstnerinnen, borgerinnenog, moren

Til høyre: Isabella, keiser Karl V. s hustru, malt av Tizian i 1543. - På de to følgende sider: den franske malerinne Vigée-Lebrun, selvportrett fra 1782, og Helene Sedlmayr, en borgerlig pike fra München, malt etter oppdrag av Ludvig I for skjønnhetsgalleriet i slottet i München, av Karl Stieler. - På den siste side: den tyske maler Hans Thomas mor, malt av Hans Thoma i 1866.

Gjengitt med tillatelse av kunstforlagene: Schroll u. Co. Wien, F. Hanfstaengl. München, og E. A. Seemann, Leipzig

Et møte i Louvre

Fortsatt fra side 22

Meyers familie, en uendelig serie av skjønne, hemmelighetsfulle, inspirerende kvinneskikkelser som gikk ut i verden fra de store europeiske maleres atelierer. De er tusenfold blitt og vedblitt å være ønskebilder, ikke bare for en bestemt nasjonal type.

Hemmeligheten ved deres virkning, dersom man vil tale om en sådan, og dermed virkningen av den europeiske kunst overhodet, ligger meget dypere. Det er i virkeligheten meget mindre et estetisk enn et sosiologisk problem. Ønskebilder kunde disse manifestasjoner av de europeiske malergenier dog bare bli, fordi de er symboler. Symbol på den hvite rases kulturskapende ingenium, som siden den store tid for den europeiske ekspansjon på jorden, siden renessansen, denne det europeiske menneskes sanne gjenfødelse, har satt sitt vesens segl på verden, et vesen som utelukkende har utfoldet seg i eget vekstrom og som kanskje kunde tilegnes på den annen side havet, „med hatt og muffe", men på ingen måte skapes fra nytt av.

Man kan ikke tenke på Europas kultur — og det er den hvite rases kultur! — uten samtidig å ha for øye den lange, uendelige rekke av navn og skikkelser som fører fra den greske oldtid over Roma og renessansen med alle nasjonale forgreninger opp til vår tid. En rekke virkelig opphøyde skapekrefter som på kunstens område har brakt inn i verden hva menneskeheten i dag betrakter som den høyeste form for kultur. I denne rekken turde den elskelig-kvinnelige franske malerinne, som denne betraktning begynte med, knapt blitt nevnt. Hun som så mange andre, som har satt inn sin beste kraft for det felles verks vekst, hører bare til løvet på greinene og kvistene til et veldig tre. Men til et riktig tres liv trengs nettopp også løvet.

All vekst i retning av storhet er kamp. En historie om heroisk kamp er historien om den europeiske kulturs tilblivelse og beståen, og hvis redning fra truselen fra vest og øst ikke minst også pågår i den nuværende skjebnekamp, hvis hovedbyrde Tyskland må bære.

Selvfølgelig gjelder kampen i det hele ikke bevarelsen og redningen av det enkelte kunstverk, så verdig til det det ofte synes og så uerstattelig det enn kan være. Å tape et verk som angår menneskeheten er smertelig, ikke bare for eieren, men i lengden også for den som ødelegger det. Hvert enkelt verk kan dog ikke være noe mer enn uttrykk for en høyere vilje, som virkelig er et samfunns eiendom som ikke kan ødelegges.

Denne livs- og skapervilje vilde ikke være verd de uhørte offer som blir brakt for den i denne krigen, dersom den ikke var vitnesbyrdet om selvbevissthetens hellige kraft som hevet dens store representanter over vanlig menneskelig mål.

„Hvis jeg ikke var Michelangelo vilde jeg heller være Dürer enn Karl V." Dette ord av Michelangelo er som en avgrunn som avdekker en tidsalder som var vant til makt og beruset av makt.

Hvilken selvfølelse! Hvilken lidenskap for kunsten! Hvilken tro på ens misjon!

En så lidenskapelig og ærgjerrig mann som Michelangelo, titanen blant sin tids europeiske kunstnere, var rede til å forsmå herskerens purpur. I stedet for den keiseren i hvis rike „solen aldri gikk ned", vilde han heller være Albrecht Dürer i Nürnberg, den store tyske maleren som har malt evangelistene og rosenkransfesten. Hva må der ikke være i kunsten når den i en slik grad kan gjøres til målestokk for livet!

Her kommer det europeiske menneskes geni til uttrykk, som med en sann tenkningens besatthet setter den kulturelt skapende kraft over den økonomiske eller politiske. Det er geniet og stoltheten hos europeeren, som vet at hans rases åndelige evner har åpnet nye veger for menneskehetens utvikling, har skapt nytt innhold for dens bevissthet. Han vet også at ingen av de store oppdagelsesreiser, ingen av de verdensforvandlende erobringer og oppfinnelser vilde ha funnet sted uten drivkraften kultur, som vekker og fremmer en rases åndelige krefter og skjerper de våpen for den som kan vekke dådstrangen.

Hva vilde Karl V. ha vært uten den nimbus som Europas storartede kultur på hans tid forlenet en herskerskikkelse? Kanskje en hordehersker, kanskje også bare en kontrollør over et økonomisk konglomerat som Amerika av i dag, herre over kjøpmenn, bankierer og fabrikkherrer . . .

Først glansen fra Europas kultur, som strålte over verden, og den virkelige skapende kraft i denne kultur, som er uttrykk for dets stammers sterke livsvilje, ga hin behersker av Europa den verdighet og også den virkelige politiske kraft, som verden bøyde seg for.

Dette gjaldt for fire århundrer siden. Og hvor meget mer gjelder det ikke nutiden, som skal forvalte en arv som siden da er vokset veldig. Denne forvaltningsoppgave medfører som den største forpliktelse disposisjonsfrihet. En åndelig frihet slik den foresvever dikteren, når han krever: „Erverv det for å eie det." Uten denne frihet til å eie, som er et resultat av innsats og kamp, vilde det ikke lønne seg å være en sønn av den store europeiske fortid, til hvilken man da ikke vilde forholde seg annerledes enn amerikanerinnen i Louvre til bildet av den franske malerinne, av hvilket hun ikke forsto noe annet enn hatt og muffe.

L. E. Reindl

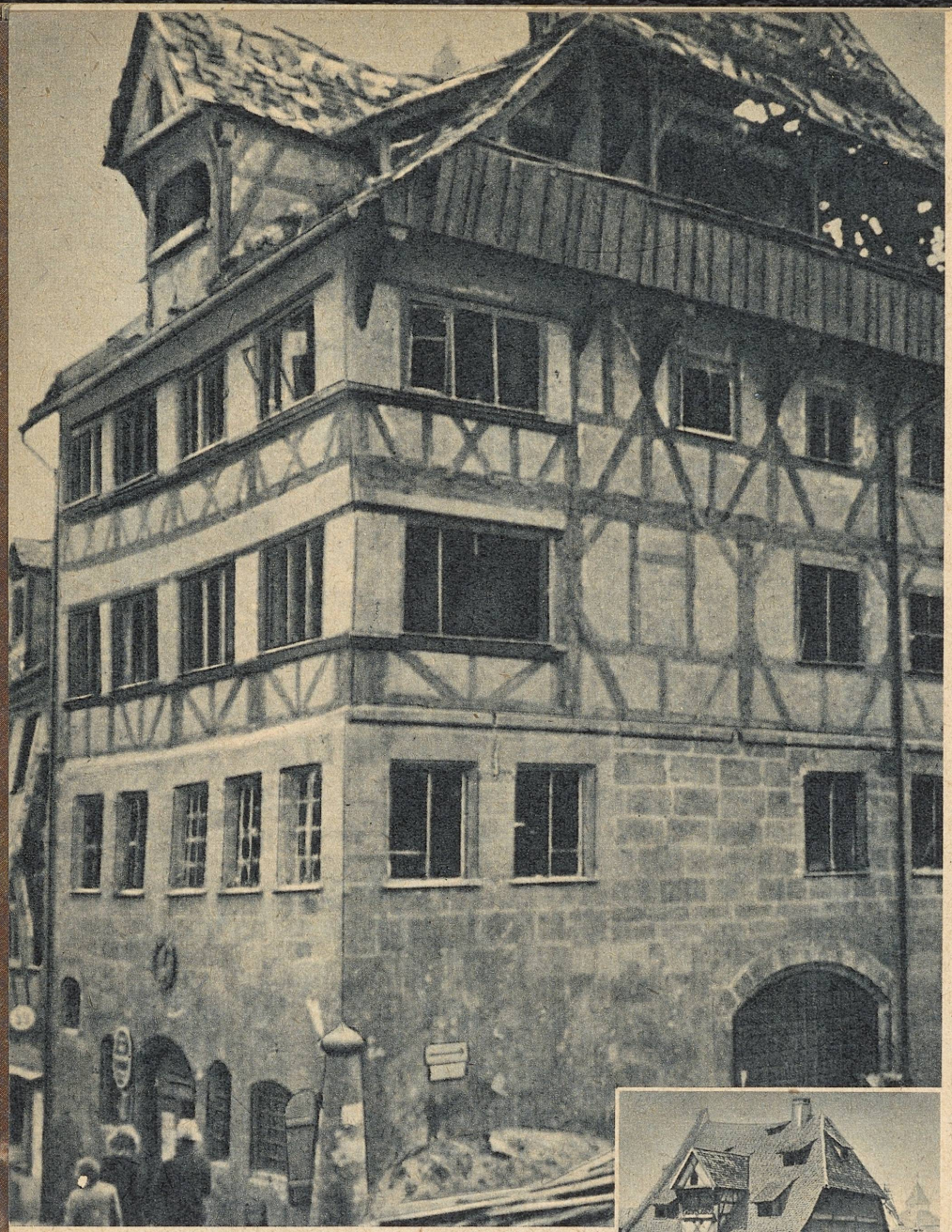

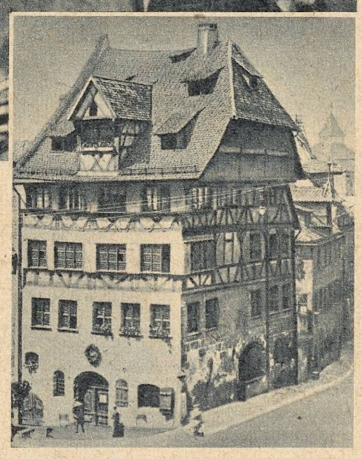
EUROPEISK POSTKORT-

Europas kulturverdier er altså „postkort-juks" for englenderne. Hertil kan det sis meget. En kan anføre alt hva menneskehetens sivilisasjon og kultur utgjør mot dette engelske ordet. Men vi gjør det ikke. Vi nøyer oss med ett eneste spørsmal: Hvorfor er dette „skrapet" så uendelig verdifullt for engelsmenn og amerikanere på Sisilia og i den sørlige del av Italia at de røver det mot enhver folkerett og i uforståelig omfang? Ganske visst kan en si at bare liebhaberverdien, pengene, som de kan gjøre dette rovet om til, lokker dem — ikke kunstverdien selv. Men allikevel må det da i England og i USA. fins noen folk som ikke bare til spekulasjonsformal gir ut penger for slike ting?

Det kan jo være det samme: de røver. Vi kjenner enno ikke på noen måte det fulle omfang av denne plyndring, men vi kan vise etpar eksempler. I New York fant det for kort tid siden sted en auksjon av italienske kunstskatter til en samlet verdi av 30 millioner dollar. De uerstattelige skulpturer fra portalen til den tusenårige domkirke i Palermo ble røvet, og utsøkte skatter fra den hellige Rosalies kapell i Palermo. I Tunis inntraff for lenge siden representantene for de store New Yorker kunsthandelshus med fly for herfra å organisere rovet, og det er offisielt opprettet en amerikansk kommisjon „til sikring av europeiske kunstverdier". Men hvor bærene henger for høyt for revene, vil en ikke

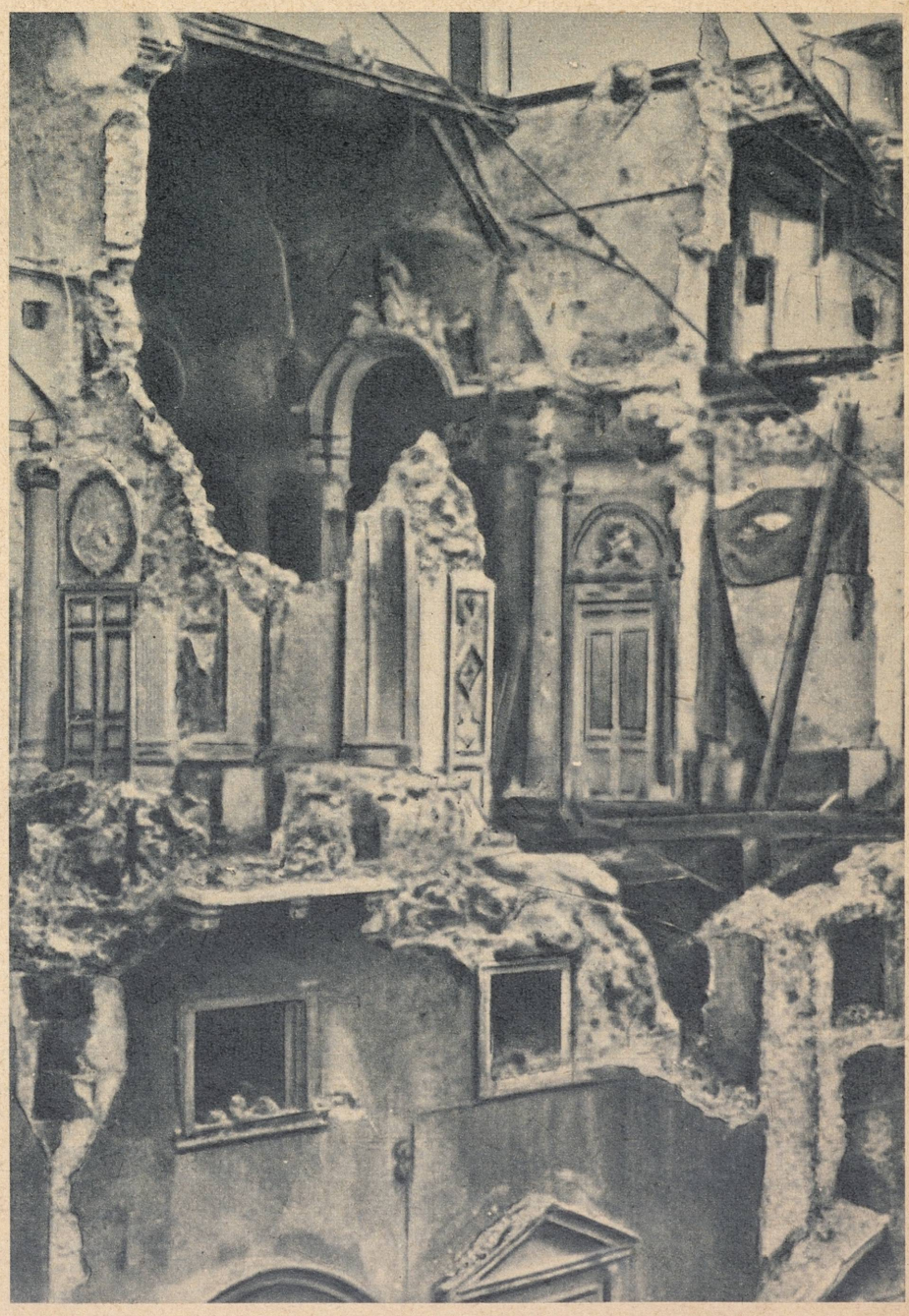
Fem århundrer *så i Albrecht Dürers føde- og arbeidssted et symbol på uforgjengelig skapende europeisk kunst. Ikke bare Nürnberg, ikke bare Tyskland, men hele Kontinentets gamle kultursentrer viser ytre tegn på indre europeisk eiendom. Nordamerikanernes og britenes bombeterror forvandler også slike steder, som ble voktet så omhyggelig, til ruiner*

→ **Både kirker og palasser.** *Som enhver større europeisk by har framfor alt Italias byer med sine storslagne palasser fått det ansikt, som har gjort dem berømte verden over. Pallazo Verde av Galeazzo Alessi i Genua er bare én av profanbyggekunsts mange juveler, som ble til gjennom årtusener av vesterlandsk kultur — og no er blitt ødelagt av terrorbomber. De var engang den edleste kulisse for en Rubens og van Dyck*

← **Domkirken i Palermo,** *keiser Friedrich II.s gravsted, opprinnelig en maurisk moské, er gjennom århundrene blitt formet til et av Sisilias mest representative kirkelige byggverk. Dens portal med de karakterfulle ornamenter og storartede skulpturer er berømt. Amerikanerne har fraktet alt dette til USA — „Jukset" syntes å være verdifull nok til at de kunde berike seg på den*

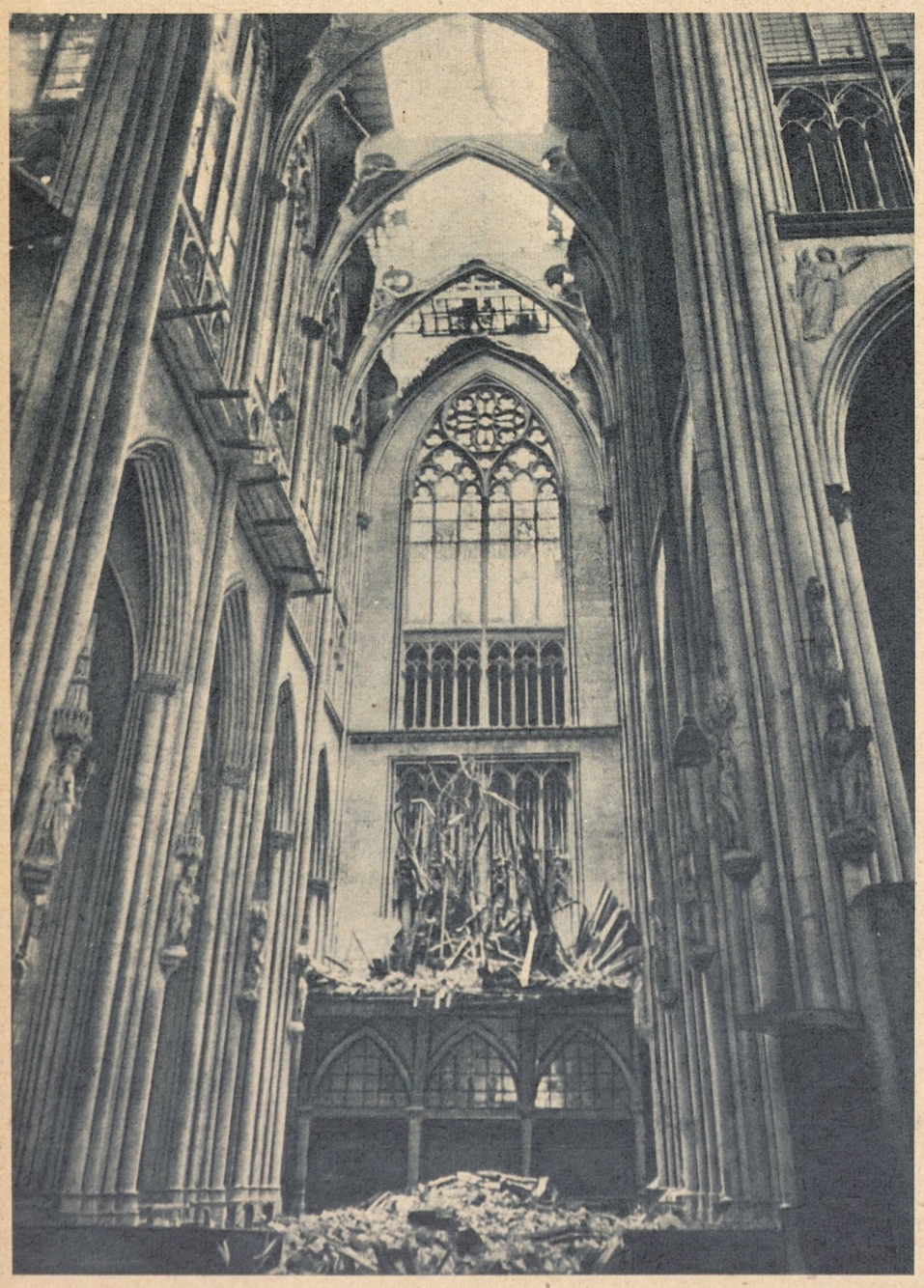
JUKS

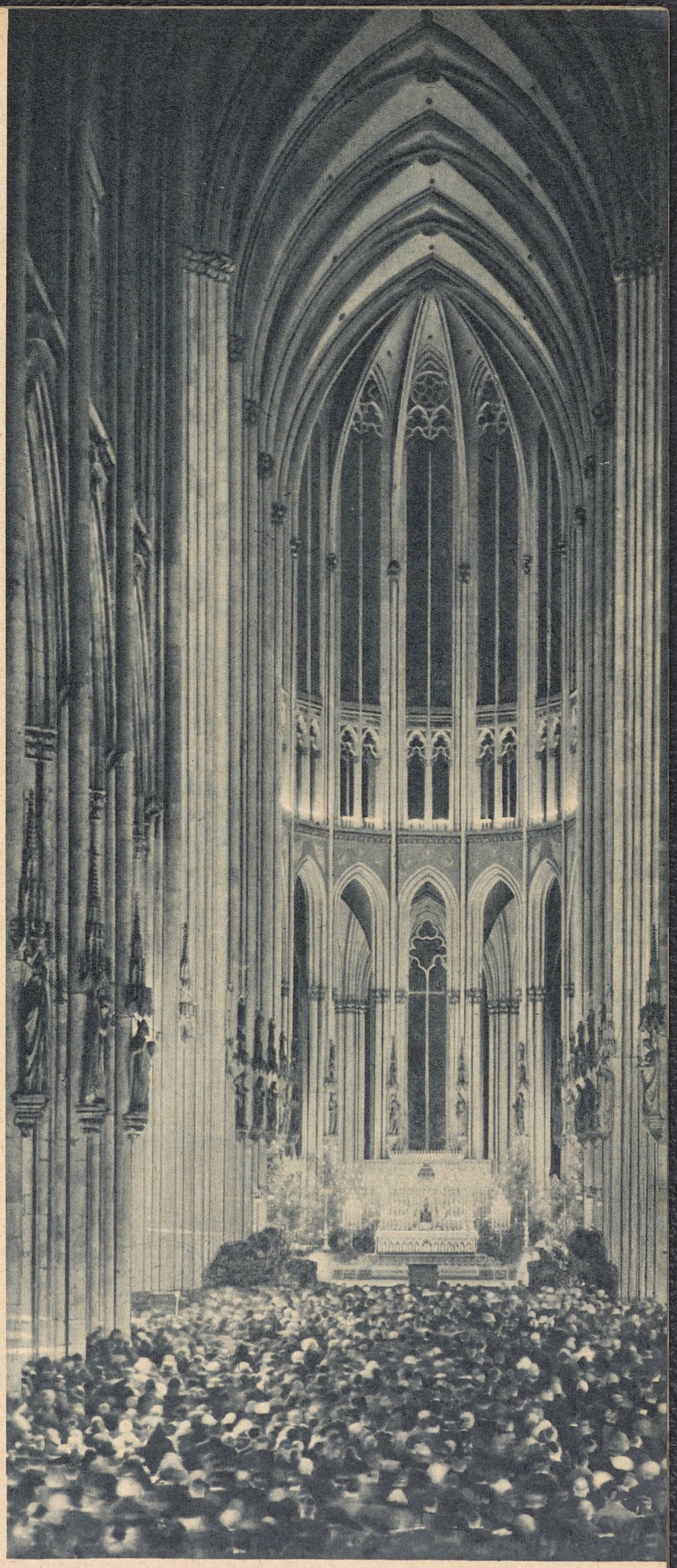
Slik kalte luftmarsjal sir Arthur Harris, øverstkommanderende for de britiske terrorbombefly, de kulturgoder, som han systematisk forsøker å ødelegge

ha de europeiske skatter. Da er de postkort-juks og kan ødelegges.

Vi tyskere føler tungt tapet av det uerstattelige, som vi mister umiddelbart ved denne art krigføring. Men en kan si at vi føler likeså hardt de tilintetgjørelser, som Italia no lider under, for vi vet fullt ut at de klassiske vitnesbyrd om historisk europeisk kulturskapen for en meget stor del står i Italia. De angloamerikanske bomber faller imidlertid planløst på kunstsamlingene i Milano, Torino, Pisa, Rom, Pompei, Genua, Palermo ...

Vi tyskere minnes med en viss bitterhet hvor omhyggelig det fra høyeste hold under felttoget i Frankrike i 1940 ble lagt vekt på at alt det i Frankrike som er vakkert og uerstattelig tross kampens hardhet ble skånet. No faller anglo-amerikanske bomber også på disse verdifulle ting. Vi tenker med enno mer bitterhet på at den nuværende terror mot kulturen ikke kommer fra sovjetrusserne, av hvem vi ikke hadde ventet oss noe annet og ikke har noe annet å vente av, men fra vesten, som er helt overbevist om å være bærer av verdenskulturen i dette århundre. For den tyske kampmoral er ganske visst denne forbrytelse mot den europeiske kultur til syvende og sist bare en styrkning, fordi hver eneste tysker derved har tydelig for øynene at han i tilfelle av et tysk nederlag vilde stå overfor en hatefull og ubarmhjertig seierherre.

Gotisk kunsts stolte byggverk, *hvor en hel epokes vesterlandsk kulturs skapende kraft manifestertes, synker i ruiner — truffet av terrorbomber. Hardest truffet er Kölnerdomen, som ble æret verden over som et mesterstykke av høygotisk byggekunst. I 1248 ble grunnsteinen lagt. Etter dens skapers og første byggmesters død, Gerhard von Riele, har flere generasjoner av betydelige byggmestere fortsatt hans verk. „Kölner Dombauhütte"n oppnådde uforgjengelig ry i vesterlandsk kunsthistorie. Domkirketårnenes majestetiske prakt, den andaktsfulle skjønnhet i det langstrakte, indre rom med de fem skip, de kunstnerisk enestående plastikker gjorde den til et kostbart eie for hele den europeiske kulturverden*

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som før får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

KHASANA

Dr K

PERI
og
KHASANA

VERDENSKJENTE
MERKER FOR KOSMETIKK
fra

Dr. Karthaus

Forhandler:
MIDELFART & CO. A/S.
OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

PERI
BOHN

Spørsmål: Har Tyskland et program, som det kjemper for? Svaret: Det er ikke noe program den tyske soldat har å forsvare. Det er hans eksistens, hans sivile og fredelige livs rikdom og mangfoldighet. Men det han vil tilkjempe seg, er oppfyllelsen av kravet: å akte mennesket for dets egen skyld. Dette er heller ikke noe program, men en idé. På de følgende sider behandler „Signal" dette.

HVA VI KJEMPER FOR

Hva vi kjemper for:

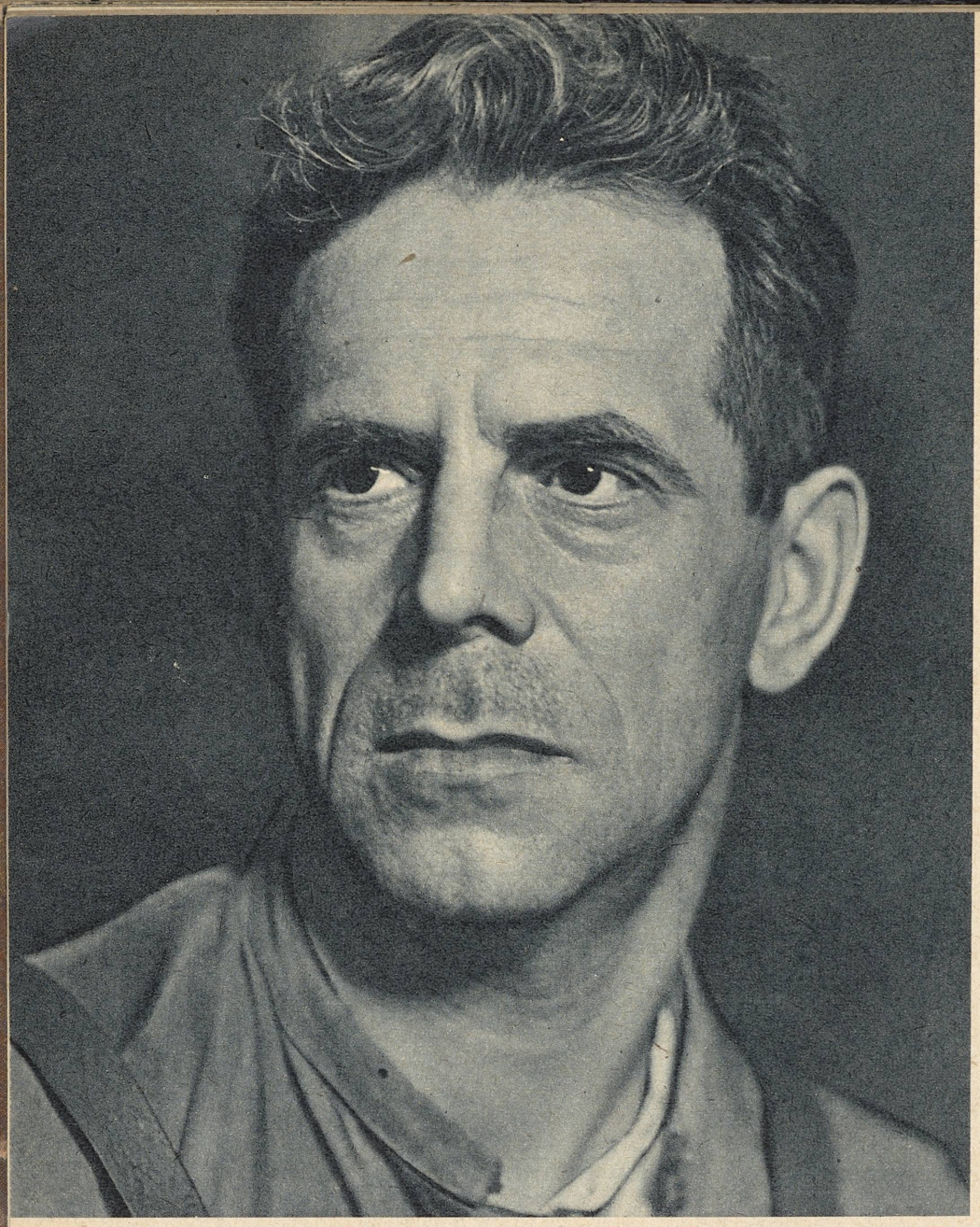
For menneskets rett til kultur

I plutokratiene er tallet på dem som har andel i kulturens goder stadig blitt mindre. Proletarkultens fattigslige produkter i Sovjetunionen har på den annen side bevist at folkenes kulturbehov ikke kan tilfredsstilles ved nivellering.

Derfor er det et av de viktigste krigsmål at hvert arbeidende menneske rår over en tilstrekkelig fritid, slik at han kan føre et liv, som ikke blir fullstendig oppslukt av kontorenes og fabrikkenes hverdag. Denne omsorg for hvert menneskes og hver enkelt families kulturrom synes oss å være likeså viktig som kampen om den rettferdige lønn, hvorved det først oppstår sikkerhet, og den usikkerhet blir overvunnet, som framfor alt i de store byene har gjort menneskene heimløse. Men alene herved kan også de begavede og strevsomme få høve til å arbeide seg opp. Vi vender oss altså likeså vel mot nivelleringen som mot klasseherredømmet.

De begavedes rett til utdannelse er den konsekvente fortsettelse av retten til arbeid, for hvilken en ny sosial ordning i Europa må ligge til grunn. Prestasjon er det avgjørende, ikke opprinnelse, penger eller profitt. Den dyktige må kunne oppnå den plass som tilkommer ham. Det synes oss å være uttrykk for virkelig kultur. Det var en grunnfeil i tidligere tiders sosialistiske bevegelser at de vakte krav, uten samtidig å klargjøre at hvert krav bare kan imøtekommes ved bedre ytelse. Men der hvor den dyktige blir støtt tilbake i proletarismens håpløse tilværelse, kan det aldri herske sosial rettferdighet. Dette vender vi oss lidenskapelig mot.

To eksempler for mange: *En Beethoven-konsert, arrangert av et statsorkester under ledelse av generalmusikkdirektør Wilhelm Furtwängler i en arbeidspause i et stort industrifirma. Ett av de tyske ferieskip, hvis reiser også gir de mindre bemidlede del i verdens skjønnhet, som andre steder bare er forbeholdt utvalgte*

Hva vi kjemper for:

For den definitive løsning av arbeiderspørsmålet

Spørsmålet om mennesket i framtiden står i denne krigs sentrum.

Vil dette menneske tjene maskinen eller pengene? Vil det omvendt være maskinens og kapitalens herre? Dette er det store spørsmål som stilles i denne verdenskamp.

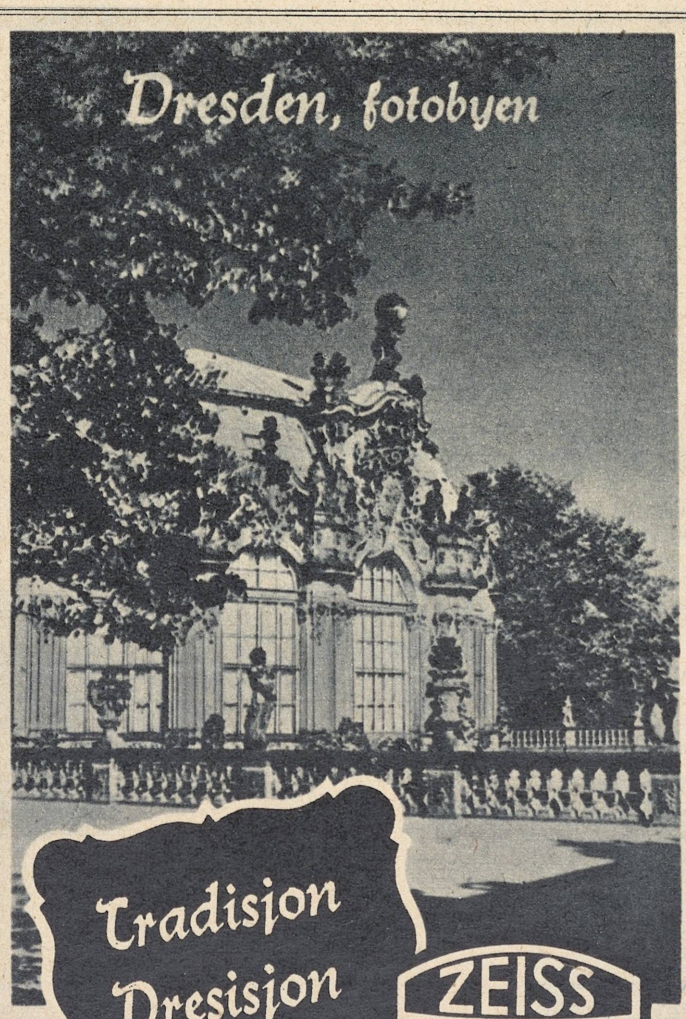
Såvel for maskinveldet — det karakteristiske trekk for Sovjetunionen — som for kapitalveldet i de engelsk-amerikanske plutokratier er arbeideren en proletar.

Kapitalens og børsenes herredømme baseres på det usikre liv for millioner. Omvendt er det evigvarende proletariat målet for marxismen og sovjetismen. Såvel plutokratiene som sovjetismen har av en sådan sosial systemfeil prøvd å bygge opp en ideell menneske-ideologi. Finanskapitalen har i alle land berøvd arbeideren hans rettigheter, gjort ham heimløs og brakt ham i motsetning til sitt folk. Sovjetismen gjorde det samme med omvendt fortegn. I landene i Sovjetunionen er mennesket blitt redusert til en rettsløs slave av maskinen og til Stachanov-proletar uten rettferdig avlønning.

I motsetning hertil streber vi etter sosial sikkerhet for arbeiderne. Bare den kan bære æresbetegnelsen arbeider, som har en sikret arbeidslønn for sin familie og seg selv, alderstrygd, sykehjelp, invaliditets- og morstrygd og som vet at det, dersom han skulde falle bort, blir sørget for enke og barn.

Usikkerhet er kjennetegnet for den proletariske livsførsel, likegyldig om det i de kapitalistiske land dreier seg om lønnskamper og arbeidsløshet eller i Sovjetunionen om nedverdigelsen til arbeidskveg, som settes inn snart her, snart der.

I motsetning til dette kjemper vi for menneskets bevarelse i folkefellesskapet. Det er vårt viktigste europeiske kampmål.

Tradisjon
Presisjon
Framskritt

ZEISS IKON

INFORMER DEM NU, KJØP I FREDSTID

SKARPMOEN & CO., DRONNINGENS GATE 36, OSLO

Når

Pelikan

KARBONPAPIRET

er brukt en tid legges det inn således at den tidligere overkant kommer ned. Typene treffer da på andre steder enn før- Pelikan karbonpapiret varer derved enno lenger

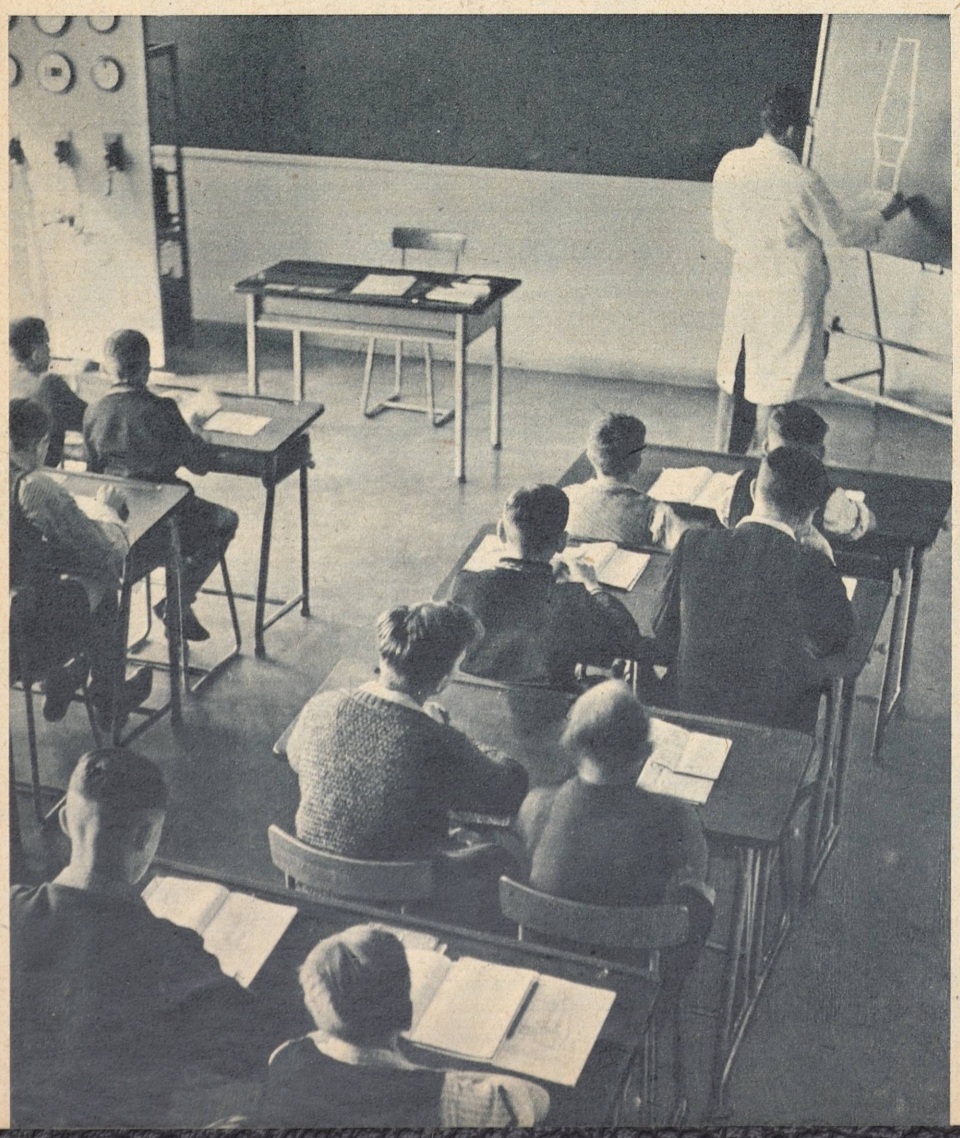
GÜNTHER WAGNER

Arbeiderens veg til en sikret eksistens, *slik man allerede har slått inn på den i Tyskland, symboliseres av disse fire bilder: Tyskland hadde til begynnelsen av denne krig allerede i stor utstrekning utryddet alt det som gjorde arbeideren til proletar. Den tyske arbeider har rettslig krav på arbeid, sunnhetspleie, ferie og alderstrygd. Fabrikkene har så langt det var mulig skapt sanitære innretninger, rene og solrike rekreasjonsheimer og like så hygieniske og lyse arbeidsplasser. Staten eller private bedrifter har dessuten latt innrede barnehager. Overalt er der fortsettelsesskoler hvor den dyktige har krav på og høve til å arbeide seg opp sosialt. Det viktigste er imidlertid: (se neste side)*

EGEN EIENDOM
som gjør arbeideren bofast, økonomisk uavhengig og tilfreds

Hva vi kjemper for:

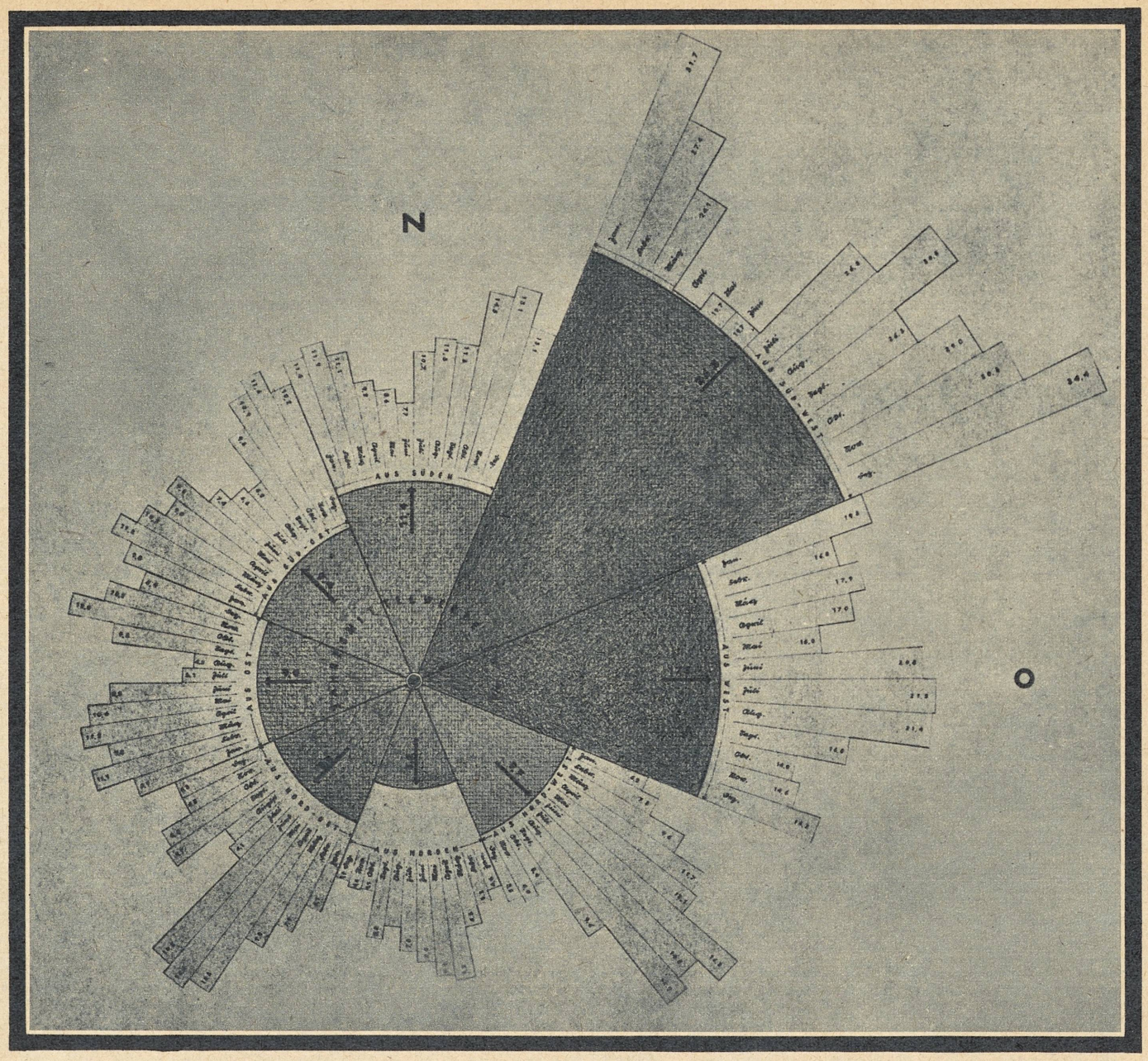
For familiens livsrom

I den liberalistiske tidsalder ble stadig nye millioner uten betenkning suget opp av storbyer som utvidet seg uhyggelig. De formådde ikke engang å gi størstedelen av de innvandrede familier en menneskeverdig bolig. Mange forsto at dette langsomt men uunngålig vilde medføre den biologiske død for veldige menneskemasser, men ingen våget planmessig og modig å møte en slik ulykkesbringende utvikling. Intet var mer betegnende enn at hver by i Sovjetunionen som ble til storby, likeledes ble feiret som en triumf, skjønt det naturligvis der, enno mindre enn noen steder i Amerika, fantes noen som helst sosiale eller hygieniske forutsetninger for opphopningen av store masser i byene.

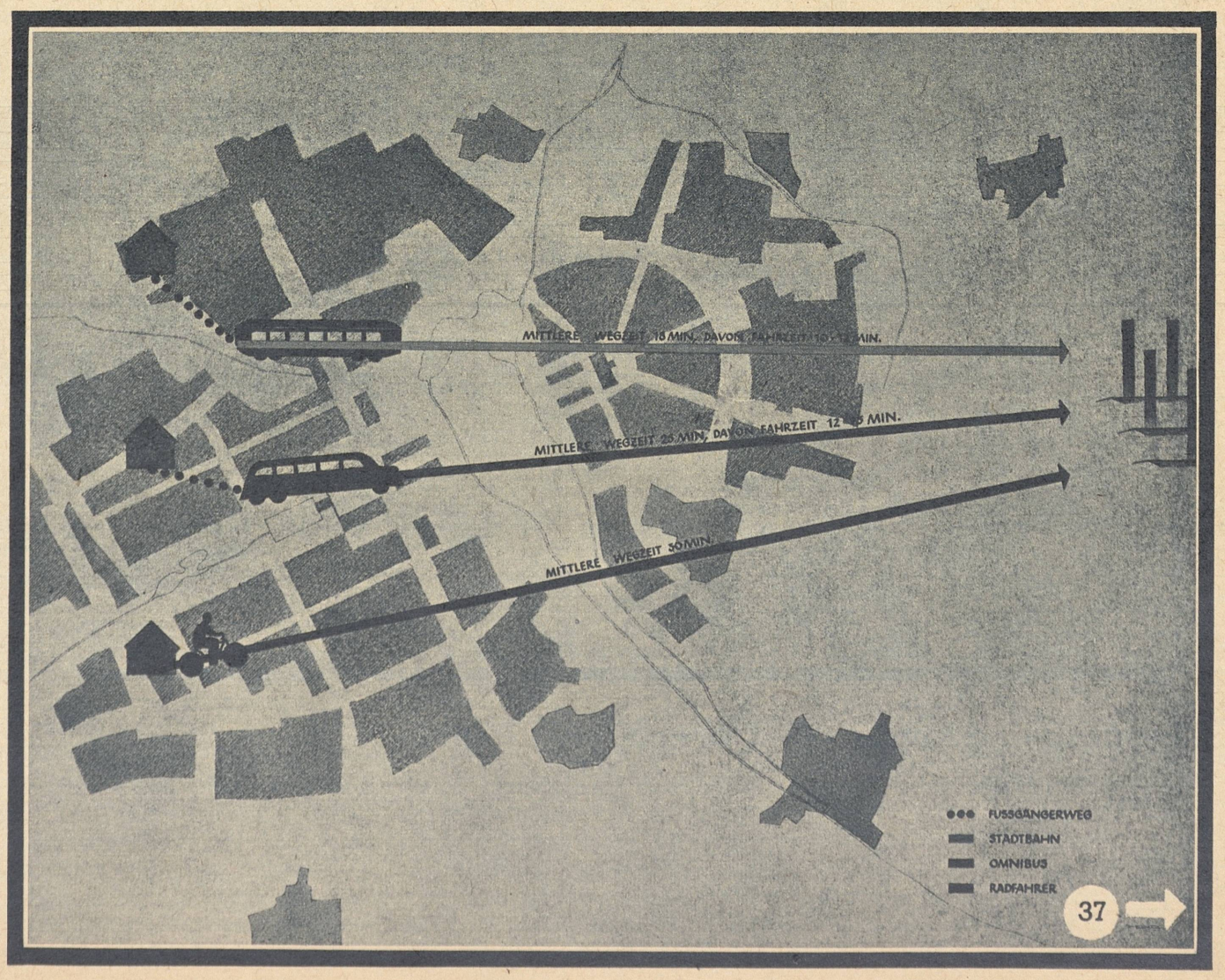
Med henblikk på dette ser vi det som en avgjørende oppgave for de europeiske folk at der i et riktig samvirke mellom statslig planleggelse og ledelse og privat initiativ foretas en omlegging av industrien fra storbyene, slik at det atter blir mulig for arbeideren å føre en tilværelse i samklang med naturen. De små kjøkkenhager må forvandles til de planmessig anlagte hageby-hager.

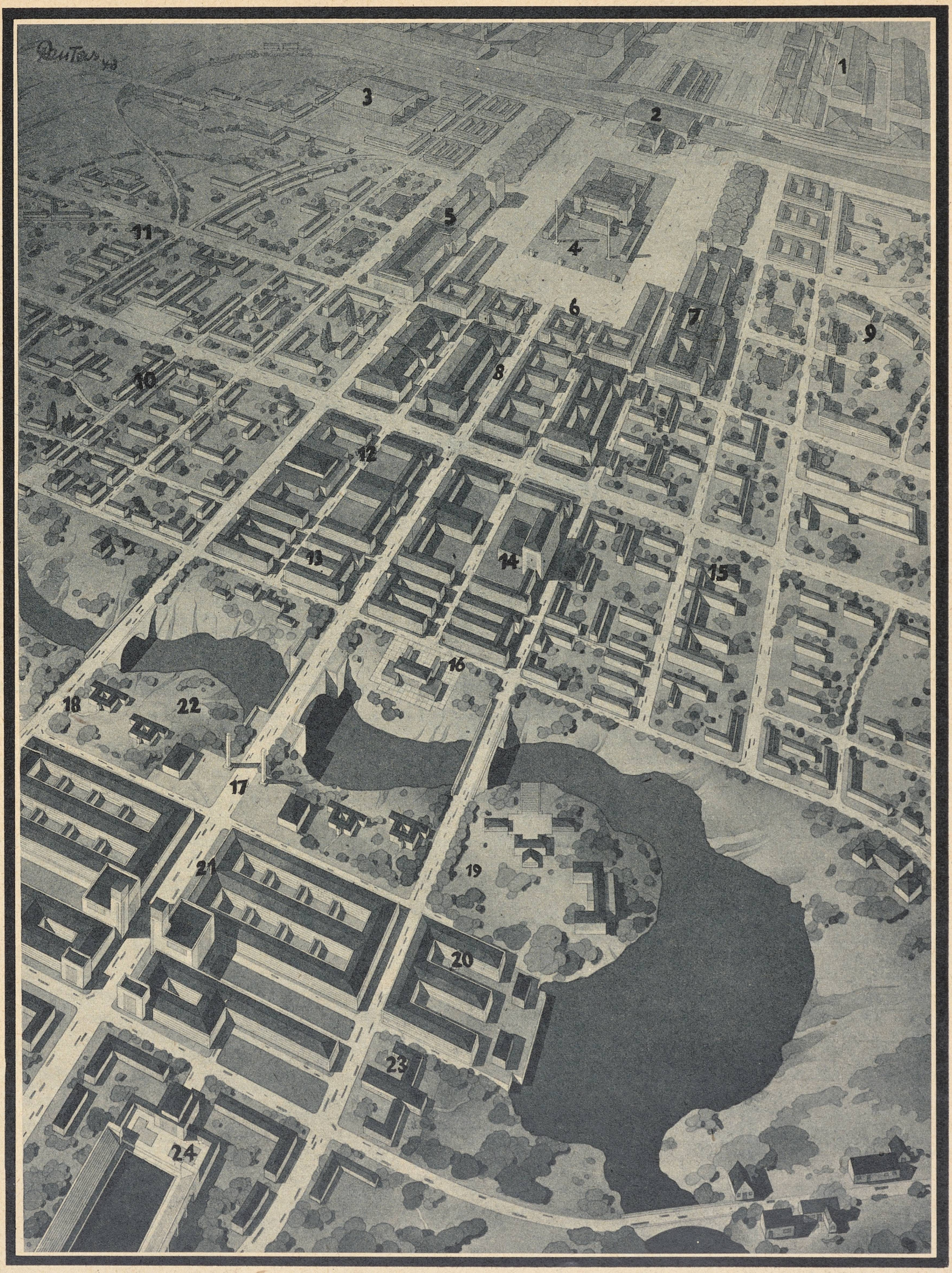
Man kan bare fjerne slumkvarterene, hvis man tar ondet ved roten. Dertil trengs der en omfattende plan, som forsøker å utvikle industri og jordbruk i et større rom etter organiske grunnsetninger. Skyskrapere og maurliv er ikke vårt ideal, men den mellomstore by fra hvilke der også overalt i Europa erfaringsmessig har utviklet seg de beste begavelser og krefter.

Man kan ikke fjerne skyggesidene ved vår tidsalders tekniske utvikling med romantiske ideer, men bare med langsiktige planer. Disse betyr samtidig et uhyre arbeidsprogram for årtier. Dette program er garantien for den fulle beskjeftigelse av hele verdensdelens arbeidere og for den definitive overvinnelse av arbeidsløsheten.

En by skal vokse fram. *Før ingeniøren utarbeider de første planer til en ny by, slik vi forestiller oss den overensstemmende med mål vi kjemper for, blir romforskningens nyeste resultater praktisk anvendt. Et utall av beregninger sikrer det planmessige, det riktige og for innbyggerne sunneste anlegg. I området for den planlagte nye by undersøker man for eksempel i hvilke retninger og i hvilken styrke vinden blåser til alle årstider, der tegnes en såkalt „Windspinne" (bildet ovenfor) og etter denne beregner man hvilken byggemåte og beliggenhet vil være den sunneste for husene. Det er også viktig å bringe ferdselsvegenes lengde i samklang med hundre andre beregninger og på forhånd å måle ut (bildet nedenfor) hvilken strekning f. eks. arbeideren har å tilbakelegge heimefra til fabrikken eller funksjonæren fra sitt hus til kontoret, og hvilke samferdselsmidler er mest passende*

Menneske og rom i vel gjennomtenkt orden

I et industriområde (1) skal det oppstå en by. Foran jernbanestasjonen (2) og buss-stasjonen (3) til venstre for den, grupperer det seg på en stor plass rundt den representative byhall (4) kommunale forvaltningsbygninger (5), hoteller (6) og offentlige bygninger (7). Til venstre og til høyre ligger det hagebyanlegg (9). I byens sentrum ligger forvaltningsbygninger for industrien (8), kontorbygninger (12), tilhørende husblokker (13) og teateret (14). Boligkvartalet (10 og 15) går umerkelig over i hagebyer (11). Ved elva, som med brede grønne anlegg på den naturligste måte slutter seg til byen, ligger høgskolebyen (21), ved siden av sykehuset (20) og lærer- og lægeboliger (23). Umiddelbart i byens utkant ligger sportsstadion (24). Parallell med hovedgata (17) går to avlastingsveger (18 og 19). Det store fargebilde (til høyre) gir et stemningsfullt inntrykk av hvordan det vil komme til å se ut midt inne i en slik bys boligkvartaler og hvordan det alt i dag ser ut i mangen en tysk by, hvis nybygging og fullførelse bare ble forhindret av utbruddet av denne annen verdenskrig.

Hva vi kjemper for:

For opprettholdelse av bondestanden

I Sovjetunionen fins det ikke lenger bønder, men bare kolchosniken, landproletaren, som snart blir satt inn ved Kuban, snart ved Archangelsk eller Vladivostok av kommissæren. I store deler av Asia fins det istedenfor den fri bonde bare kulien, som må avlevere den største delen av sine avlinger til paktherren. I De forente stater gis det farmeren, som bearbeider landet som en fabrikk og er blitt til slave for de store kornbørsers manipulasjoner. Hvileløs vandrer han fra farm til farm.

Men i Europa har vi bonden, som sitter fast og sikkert på sin jord og grunn, som han har arvet fra sin far, og som han no vil gi videre i arv til sin sønn. Om vi besøker de vakre gårdene i Normandie eller Danmarks og Niedersachsens jordbrukskulturer, om vi betrakter det intense arbeid i landsbyene i Rhinland eller på Posletten, eller landsbysamfunn i Kroatia, som enno er knyttet sammen i den gamle familieforfatning — overalt treffer vi på den europeiske bondes særegne og enestående utpregethet. Hans vesen og tilværelse utelukker ikke bruken av de tekniske framskritt, men tvertimot kan — som de danske bondegårdsbruk beviser — det tekniske framskritt forenes på beste måte med denne gamle europeiske bondekultur.

Den liberalistiske tidsalder har villet gjøre bonden — slik som det helt og fullt ut skjedde i USA — til en slags bitte liten fabrikant. For liberalismen fantes det ikke noen forskjell mellom eiendom av jord og grunn eller eiendom av en bevegelig ting. Dette har i mange egner i Europa ført til en splittelse av bondestanden, særlig da samtidig landbruket i det liberale system var femte hjul på vognen, på samme måte som det i sovjetismen helt omvendt ble forvandlet til en industri på bondebefolkningens bekostning. Mot dette fører vi no kampen for opprettholdelsen av bondekulturen i Europa.

Som herre på egen jord *går den tyske bonde og bøndene i hele Europa stolte omkring på sine marker om søndagen, en konge over markens grøde. Bondefamilien, slik den lever i Europa, er det helt bevarte urbilde og forbilde for begrepet familie overhodet. Deres medlemmer arbeider på nedarvet eiendom som gjør dem økonomisk uavhengige. Å la den gå ubeskåret videre i arv gir bøndens liv dets enkle og klare mening. Den sunne bondefamilie er imidlertid forutsetningen og kraftreserven for ethvert kulturfolk*

←

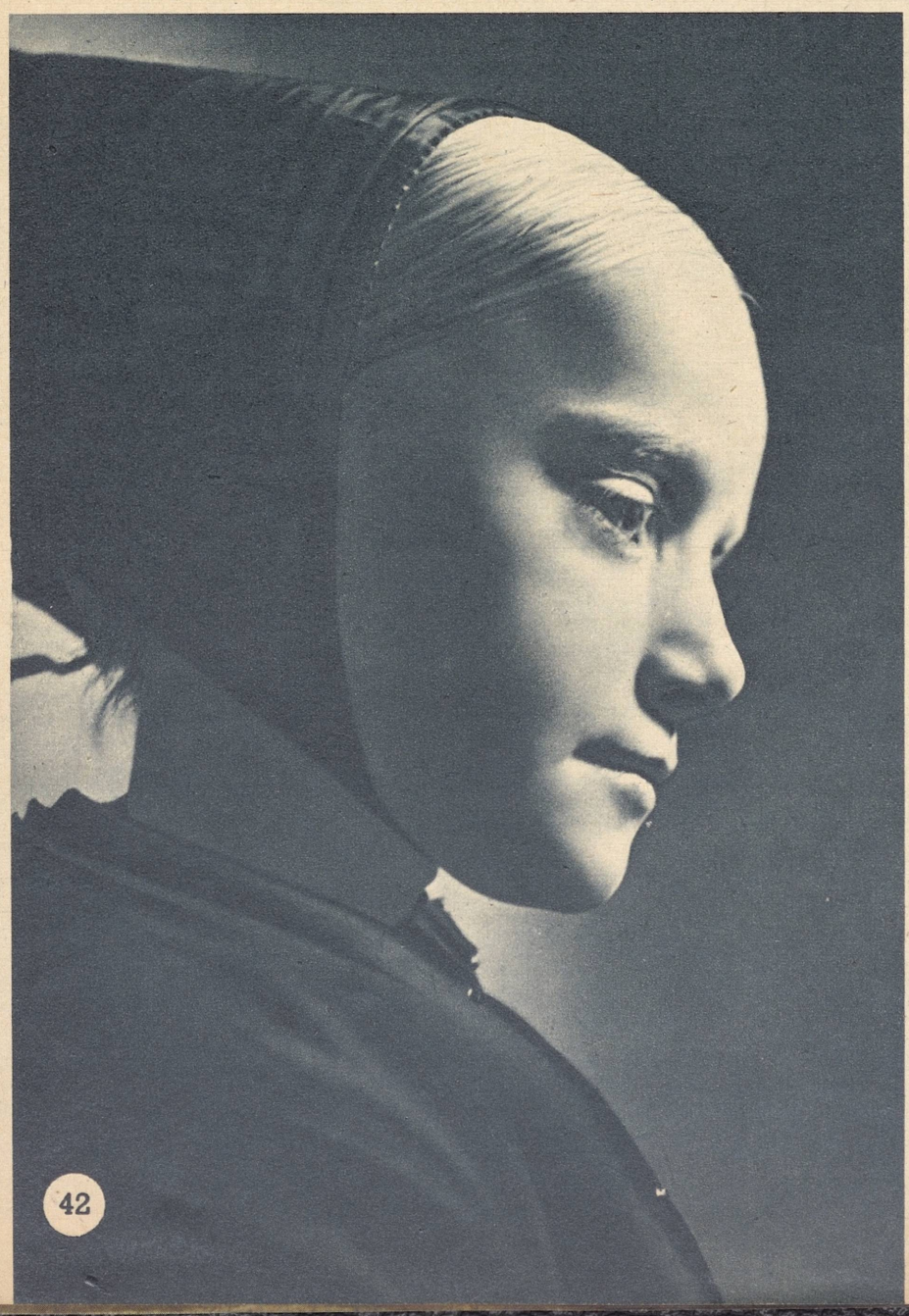
Bondens herresete med våningshus, tilbygd fjøs og løe, foran dette bondekonens kjøkkenhage og ved siden av det vesle huset for kårfolket. I forgrunnen høy og redskapsskur og rundt omkring bondens jord med mark og skog

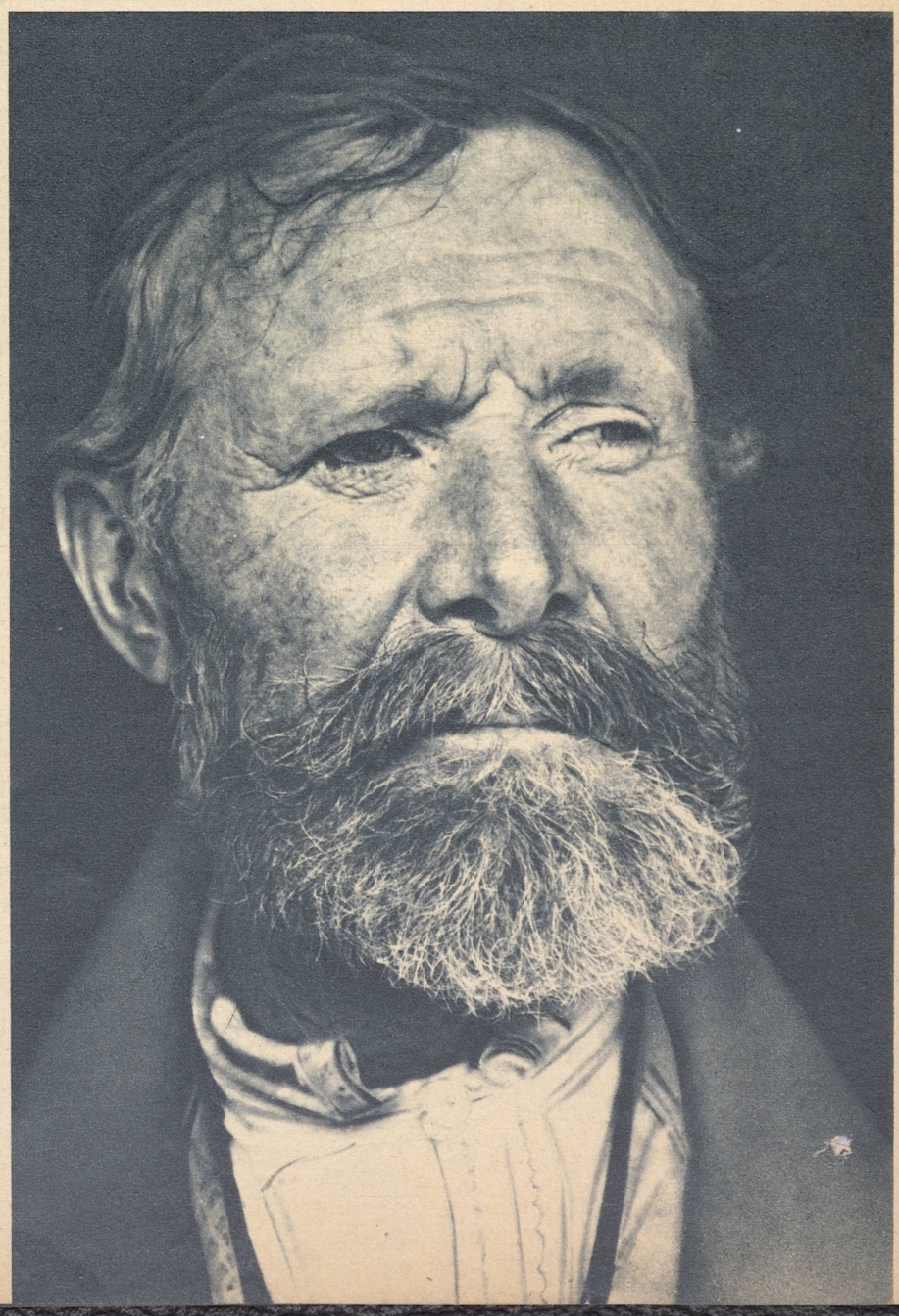

Bilder, som gir en noe å tenke på

Seks profiler av tyske bønder og bondekoner fra forskjellige distrikter, seks helt forskjellige menneskетyper, seks karakterhoder, seks utpregede personligheter. Vi kunde bringe en hel rekke slike profiler — de vilde alltid vise det samme: karakterhoder og personligheter. Det gis naturligvis slike i alle sosiale lag i et

folks. Men allikevel vet enhver med åpne og oppmerksomme øyne at en ingen steder finner så mange personligheter som blant bøndene. Men personligheten, dette enestående, som oppstår når menneskets anlegg får utfolde seg fritt og ærlig, er Europas gamle hem melighet og dets største fortrin. Det er dette vi framfor alt kjemper for

Audi

AUTO UNION

AUDI
DKW
HORCH
WANDERER
BILER
DKW-MOTORSYKLER
DKW-MOTORER

DKW

HORCH

verdenskjent

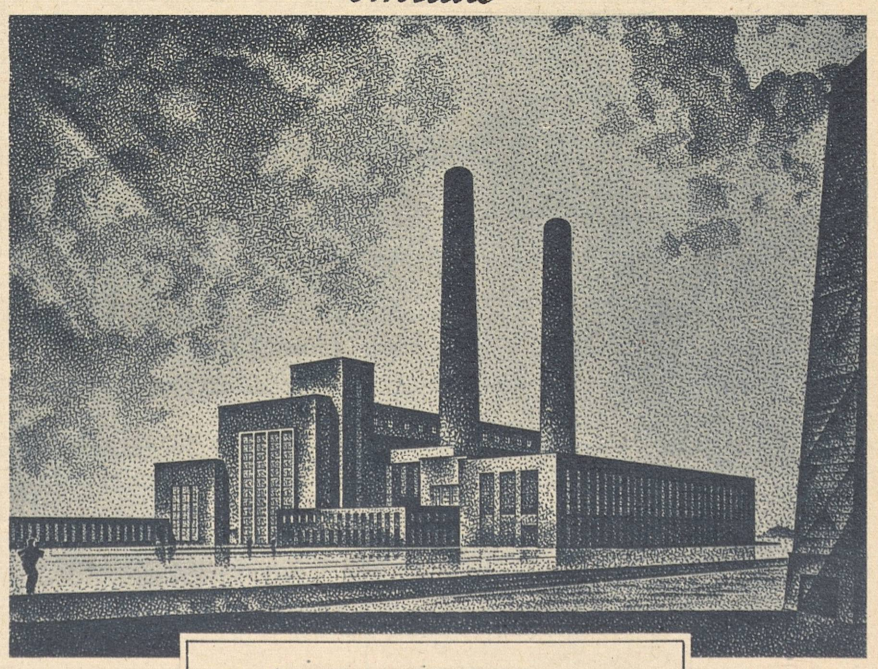
AUTO UNION

AUTOMOBILE

U 9167

SIEMENS

Siemens bearbeider hele elektroteknikkens område

Av vårt arbeidsprogram:

Utkast til og bygging av fullstendige vann- og dampkraftverk,

levering av enkeltdeler,

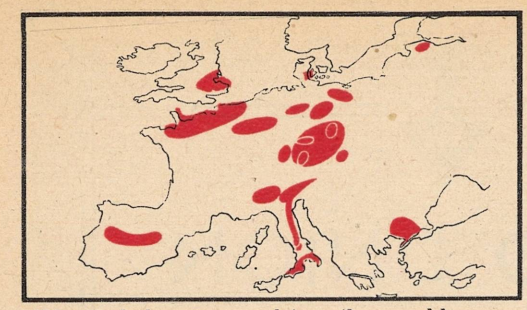
rådgivning i alle spørsmål på den elektriske energiøkonomis område

R 292/4a

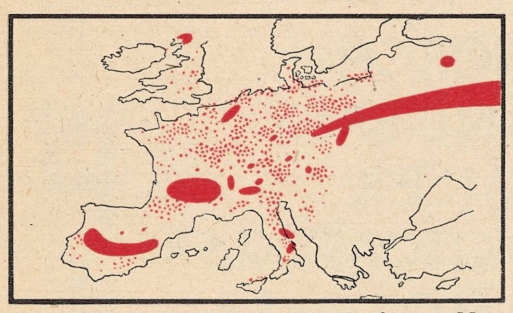
SIEMENS - SCHUCKERTWERKE AG · BERLIN

Hva vi kjemper for:

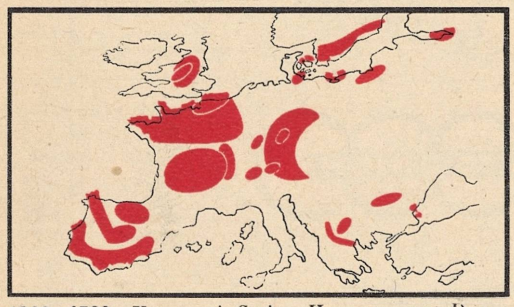
For Europas frihet og for å få slutt på dets mange broderkriger

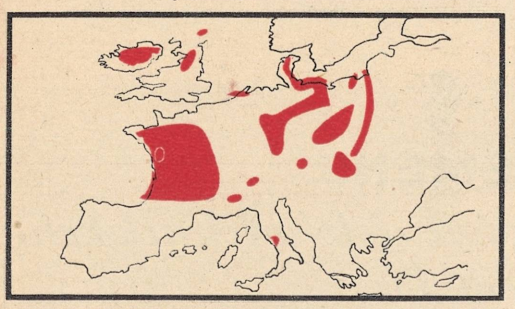
1100. *Karl den stores mektige rike er delt opp. Tyskland må kjempe mot omstreifende ungarer, mot vender og dansker. Normannerne faller inn i Frankrike og England. Spania mot arabere. Ungarske og arabiske tog mot Italia*

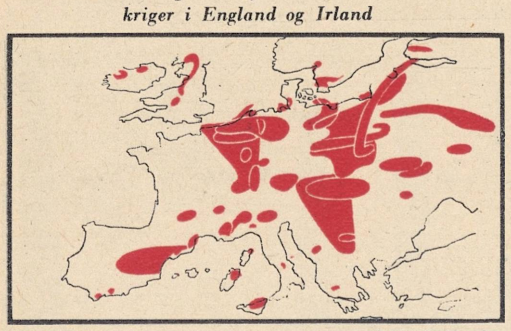
1100—1300. *Tyske keisere mot tyske fyrster. Motsetninger til paven. Italiatog. Albigenserkriger i Frankrike. Engelsk krigstog mot Irland. Spanske seirer over araberne. Mongolene trenger helt fram til Schlesien. Normanner i Sør-Italia*

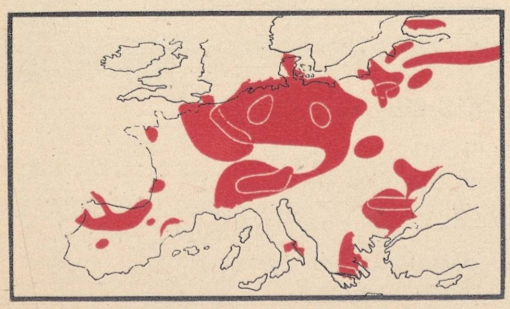
1300—1500. *Kamper i Sveits. Hanseater mot Danmark. Den tyske orden mot polakker og litauer. Hussitterkamper. Bondekriger i Frankrike og England. England mot Frankrike. Krigene i England selv. Tyrkene på Balkan*

1500—1650. *Tyrkene trenger fram til Wien. Bonde- og ridderkriger i Tyskland. Frankrike kjemper i Italia og Flandern. Hugenott-kriger. Sverige kjemper med i tredveårskrigen i Tyskland. De Cromwellske kriger i England og Irland*

1650—1780. *Krig om den spanske arvefølge i Nord-Frankrike, Belgia, Øvre-Italia, Mainområdet. Tyrkene fordrevet fra Ungarn. Den store nordiske krig. Preussen mot Østerrike, England og Frankrike bekjemper hverandre i oversjøiske områder. Svensk-polsk krig*

1780—1900. *Napoleonske kriger i Italia, Tyskland, Belgia, Nederlandene, Spania, Portugal, Russland. Hellas kjemper mot tyrkene. Tyske og italienske eningskriger. Tyskfransk og russisk-tyrkisk krig*

Gjennom mange århundrer er Europa blitt flenget opp av sine nasjoners kriger. Lange fredsepoker har det egentlig aldri vært i vår verdensdel. En usalig koalisjonspolitikk har ført til at de europeiske folk atter og atter har grepet til våpen mot hverandre og gjensidig har slaktet ned blomsten av sin ungdom. Dette må og kan det no settes en stopper for.

Europa er i dag ikke lenger som tilfellet var for et århundre siden, verdens ubestridte maktmidtpunkt. Mektige maktkomplekser har utviklet seg utenfor Europa, i De forente stater og likeledes i Asia. Hvis de europeiske folk vilde fortsette med å tilintetgjøre hverandre gjensidig, vilde til slutt alle etter tur bli et lett bytte for disse ikke-europeiske makter. Hittil besto det ingen alvorlig mulighet for en virkelig avslutning på de indreeuropeiske kriger, fordi hele verdensdelers skjebne samtidig ble avgjort i disse europeiske kriger. I dag er spørsmålet bare enten om Europa står enig overfor disse ikke-europeiske maktkomplekser, eller om det land etter land og litt etter litt vilde bli uthult og tilintetgjort av ikke-europeiske makter. „Arvefiendskap" fra tidligere århundrer kan og bør ikke lenger spille noen rolle overfor denne verdenssituasjon.

Tidligere vilde en ikke ha trodd at det engang vilde komme en tid, da den ene by ikke lenger kjempet mot den annen eller det ene lille fyrstedømme mot det andre. Allikevel er dette inntrådt i og med opprettelsen av de europeiske nasjonalstater. I dag står vi overfor nødvendigheten av å nå det neste trin, Europas ening.

Å hitføre denne avgjørende europeiske fred er vårt viktigste og største Krigsmål, som knytter seg til Tysklands kamp mot de ikke-europeiske makter.

→

Framstilt på et kart *gir disse skissene et bilde av „tyngdepunktene" i de europeiske krigsbegivenheter fra 1100—1900. Mens verden ble fordelt, var Mellom-Europa gjennom århundrer Kontinentets slagmark*

Forat vi kan leve slik i Europa

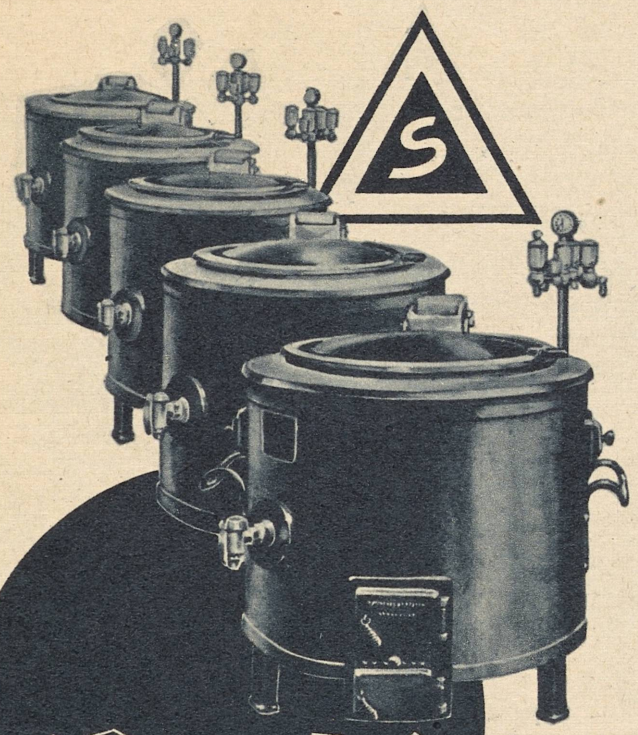
det kjemper vi for. Vi kjemper for menneskets rett til kultur, for bare den som har andel i kulturens goder, kan selvbevisst og virkelig være et menneske. Vi kjemper for den avgjørende løsning på arbeiderspørsmålet, for arbeiderens sosiale stilling er menneskeuverdig så lenge som den er proletarisk, dvs. nomadeaktig og usikret. Vi kjemper for familiens livsrom, for bare hvis den enkelte familie kan utvikle seg sunt og riktig, er også Europas folkeslags tilværelse og lykke sikret. Vi kjemper for opprettholdelse av bondestanden, for bondens livsform fins bare i Europa. Den må opprettholdes som vår kulturs grunnsubstans. Vi kjemper for Europas frihet og slutten på dets mange broderkriger, for bare et fritt og enig Europa vil kunne hevde seg mot angrepet av de ikke-europeiske makter

Signal nr 2, 1944, 5 årgang. Utkommer to ganger i måneden. Sjefredaktør: Wilhelm Reetz, Stedfortreder: Hugo Møsslang. Forlag og trykning; Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22-26 / Alle rettigheter forbeholdes / Tous droits réservés / All rights reserved

OG TRANSPORTABLE KOKEANLEGG /

7928/ØB

HUSHOLDNINGS-KOKEAPPARATER / FASTSTÅENDE

Senking

Et bevis på tysk ytelse.

VASKERIMASKINER / BAKERIANLEGG

SENKINGWERK HILDESHEIM

GOLD PFEIL

verdensmerke for lærvarer

Busch Optik

verdenskjent og velansett

Grunnlagt 1800

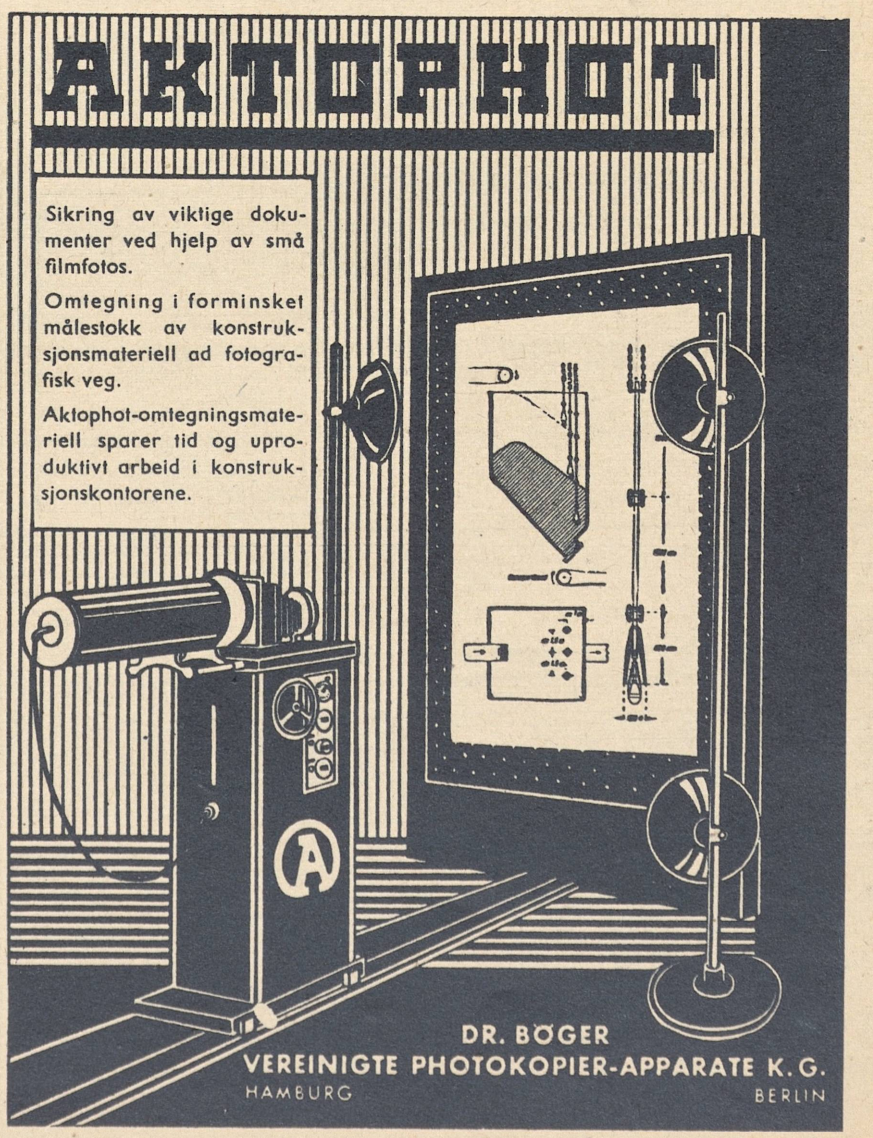
EMIL BUSCH A.-G.

AKTOPHOT

Sikring av viktige dokumenter ved hjelp av små filmfotos.

Omtegning i forminsket målestokk av konstruksjonsmateriell ad fotografisk veg.

Aktophot-omtegningsmateriell sparer tid og uproduktivt arbeid i konstruksjonskontorene.

DR. BÖGER
VEREINIGTE PHOTOKOPIER-APPARATE K. G.
HAMBURG BERLIN

Signal

Ferie-bekjentskap

Særberetning i dette nummer:
„Hva vi kjemper for"